Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 17. Pris 25 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Muntre Fortællinger.

Kjøbenhavn.
A. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

Kokkepigen er syg.

En sandfærdig Historie

frit efter Paul Lindau.

1.

Det lille Gods X. ligger kun en halv Times Vej fra Banestationen i den gyselig kjedsommelige Egn omkring Y.

Den gunstige Læser maa tilgive, at vi indskrænke os til saa hemmelighedsfulde Stedbetegnelser, hvilket ene og alene sker af Hensyn til de Personer, som optræde i denne sandfærdige Historie.

Vi befinde os altsaa, som sagt, i den kjedsommelige Egn omkring Y., men ogsaa her findes der dog smaa Godsejere, der, som nu Kammerraad Sønderholm, befinde sig særdeles vel, naar de blot hver Dag kunne faa Tilladelse og Lejlighed til at udøse deres Hjærte i Klager over de slette Tider og de slette Jorder, de upaalidelige Folk, man har at trækkes med, de høje Skatter, der hviler paa Godset, og mangfoldige andre saadanne Fortrædeligheder.

Kammerraad Sønderholm, der er en Mand i sine bedste Aar — han er vel omtrent et halvt Hundrede Aar gammel —, er et af de lykkeligste Mennesker paa Jordkloden; men det er ubetinget nødvendigt for hans legemlige og aandelige Velbefindende, at han „ærgrer" sig ordentlig en fem á sex Gange om Dagen og giver sin Misfornøjelse over dette eller hint Luft i de stærkeste Udtryk.

Naar han først rigtig til Gavns har givet sin Ærgrelse Luft, naar han i nogle Minuter med Tordenstemme har ivret mod alt det „nederdrægtige" Uvæsen i hans Hus, da føler han sig lettet; han smiler godmodig og glæder sig over Tilværelsen.

„Mennesket maa have Motion." Med disse Ord søger han at retfærdiggjøre den bestandige Gjentagelse af hans hidsige Udbrud, og hvert eneste Medlem af hans Husstand ved meget godt, at Uvejret, om det end raser nok saa frygtelig, dog ikke har noget at betyde og snart vil være forbi.

Kammerraad Sønderholm ønsker ingenlunde, at hans Folk skulle skjælve og bæve for ham; han forlanger blot, at man skal give ham Ret i, at han virkelig har Grund til at ærgre sig.

„Er det ikke til at ærgre sig ihjel over?"

spørger han som ufravigelig Regel ved Slutningen af enhver saadan hidsig Tale.

Den Person, der staar ham nærmest, har da blot at svare: „Ganske vist, Hr. Kammerraad," og dermed er da Kammerraadens Ærgrelse overstaaet for den Gang.

I ti Aar har han været Enkemand. Sin eneste Datter Margrethe har han givet en udmærket Opdragelse. Hun er bleven sendt til et af Hovedstadens kostbareste Pensionater for at lære alt, hvad der i vor Tid udfordres til en ung Dames Dannelse, og noget af det har hun vel ogsaa tilegnet sig. Hun er sexten Aar gammel, og da det netop er Sommerferie, er hun for Tiden i Besøg paa Faderens Gods. Med Angst og Bæven imødeser hun det Øjeblik, da Ferien er til Ende, thi hun har endnu ikke faaet en Linie færdig af den Stil — over et selvvalgt Æmne —, som hun har faaet for i Ferien, og hun synes slet ikke at have Lyst til at begynde paa Arbejdet.

Margrethe er i øvrigt en smuk, livsfrisk og naturlig Pige, i Besiddelse af al den Elskværdighed og alle de Unoder, som høre hendes Alder til. Hun er aabenhjærtig og munter, en lille Smule raptunget, frygtelig nysgjerrig og udrustet med et ligefrem dæmonisk Talent til at udspejde de dybeste Hemmeligheder for bagefter at sætte Folk i Forlegenhed med et uforsigtigt Ord paa urette Tid og urette Sted. Men det sker ingenlunde i nogen ond Mening. Dette maa vi skynde os at tilføje.

Hun befinder sig tusinde Gange bedre ude paa Faderens Gods end inde i den store By. Alt, hvad der foregaar paa Godset, omfatter hun med den største Interesse, og hun kjender hver eneste en

af Bønderne og Forpagterne, for hvis smaa Sorger og Glæder hun nærer den varmeste Deltagelse. Desuden har hun ikke Tid til at kjede sig; der er nok at se paa og tage Del i — mest for Løjers Skyld — i den driftige Landhusholdning, endvidere maa hun ogsaa øve sig lidt paa Klaveret, og endelig er det absolut nødvendigt, at hun anvender i det mindste en Time hver Dag til at drille den unge Forvalter. Kort sagt, hun morer sig udmærket.

Forvalteren hedder Karl Eistrøm. Han har anvendt fire Aar paa at studere Lovkyndighed, men da han efter Udløbet af denne Tid, efter hvad alle sagkyndige forsikrede ham, vilde bruge endnu mindst otte Aar for at tage sin Examen, saa har han opgivet Tanken om at naa den Ære at komme til at tilhøre den værdige Dommerstand. Han har senere taget Examen som Landbrugskandidat, og Landvæsenet interesserer ham langt mere, end han selv fra først af havde troet.

I det sidste halve Aars Tid har han opholdt sig paa X., og der finder det venskabeligste Forhold Sted mellem ham og Proprietæren. Kammerraaden morer sig gjærne med at sige daarlige Vittigheder om ham, hvilket Forvalteren slet ikke tager sig nær, og paa den Maade komme de fortræffelig ud af med det hinanden.

En vis Dag, som vi ikke nærmere kunne angive, herskede der stor Bevægelse oppe paa Gaarden. Kammerraaden havde allerede i det mindste en halv Snes Gange spurgt enhver Tilstedeværende, om han, Kammerraaden, ikke havde den største Grund til at ærgre sig.

Kokkepigen er nemlig bleven syg, og nu træffer

det sig saa uheldig, at en af Naboerne, Proprietær Boseberg med Familie, har meldt sit Besøg til om Aftenen. Og da en Ulykke sjælden kommer alene, har Kammerraaden oven i Kjøbet om Formiddagen faaet et Brev, der har sat ham i den største Bevægelse. En Søn af hans gamle Ven, Proprietær Busse har rettet følgende Skrivelse til ham:

„Højtærede Hr. Kammerraad!

Maaske er det Dem allerede bekjendt fra anden Side, at jeg har Haab om at opnaa det ledige Præstekald i X. Dette Embede er blevet omtalt for mig som meget anstrængende, da Sognet jo er stort, men tillige som meget lønnende. Det vilde være til uberegnelig Fordel for mig, dersom jeg var saa lykkelig at opnaa dette Kald. Paa Søndag skal jeg prædike i Deres Kirke, og jeg rejser derfor her ovre fra saa tidlig i Morgen, at jeg kan indtræffe hos Dem henad Aften. Jeg beder Dem i den Anledning om at have den Godhed at bestille et Værelse til mig i Gjæstgivergaarden. Skjønt jeg ikke ønsker at naa mit Maal gjennem fremmed Indflydelse, tillader jeg mig dog at støtte mig til, at min afdøde Fader var en Ungdomsven af Hr. Kammerraaden, og at De som Gudfader har holdt mig over Daaben. Jeg tør derfor sikkert nære det Haab, at De venligst vil interessere Dem for mig og i mit Livs mest afgjørende Øjeblik understøtte mig med Deres velvillige Raad.

I Forventning herom forbliver jeg

med Højagtelse, ærbødigst

Albert Busse

Candidatus theologiæ."

„Kan man nu andet end ærgre sig?“ udbrød Kammerraaden, da han havde læst Brevet.

„Nej ganske vist,“ svarede Forvalteren uden at vide, hvorom Talen drejede sig.

„Ikke sandt, jeg har Ret? Det er virkelig for galt! Hvad har man over Hovedet Gudbørn til? Hvad Nytte har man af sine Gudbørn? Slet ingen. Har De nogensinde haft Glæde af Deres Gudbørn? Eller De har maaske ingen? Naa, saa vil jeg sige Dem, at de ikke er til for andet end for at plage deres stakkels Gudfædre om Penge, eller for at man skal løbe omkring og lægge gode Ord ind for dem baade her og der, for at de kan blive Kapellaner eller Sognepræster. Jeg forsikrer Dem, at mig har aldrig et Gudbarn gjort nogen Tjeneste. Denne Gudsøn forekommer mig at være et højst ubehageligt Menneske.“

„Hvem taler De om?“ spurgte Forvalteren.

„Om vor nye Præst naturligvis! Fyren kan højst være otte- eller ni og tyve Aar gammel; thi jeg ved, at jeg var saa og saa gammel, da den gamle Busse begik den Dumhed, at sætte en Søn i Verden og fik mig til at blive Gudfader, men den Gang vidste jeg endnu ikke, hvad det vilde sige at være Gudfader. Den Historie kostede mig et Etui og et Sølvbæger. Og hvad Glæde har jeg haft deraf? Jeg har aldrig senere hørt noget fra Fyren. Etuiet og Bægeret har han naturligvis for længe siden solgt eller pantsat; det vejede ikke saa lidt. Jeg skal dog en Gang spørge ham derom.“

Kammerraaden kastede et ærgerligt Blik paa Brevet, som han endnu bestandig holdt i Haanden.

„Jeg skal bestille et Værelse til ham i Gjæstgivergaarden! Tosfestreger! Man ved jo nok, hvad

saadanne Talemaader have at betyde. Han vil bo hos mig! Naa, det kan endda gaa an. Grete, er Gjæsteværelset i Orden?"

„Nu skal jeg se efter, lille Fa'r!"

„Du ved dog min Tro heller ikke det mindste om, hvorledes det gaar til her i Huset. Tør jeg spørge, hvad Nytte er det til, at du lærer Fransk, Engelsk og Klaverspil, naar du ikke engang ved, om Gjæsteværelset er i Orden?"

„Jeg tror nok, at det er i Orden."

„Du tror nok — tror nok! Det er ikke noget Svar. Se en Gang efter."

Og idet Kammerraaden derpaa atter kiggede i Brevet, læste han igjen:

„I Forventning herom forbliver jeg med Højagtelse — — —"

„Hvad skal det sige? „I Forventning herom!" Det er jo ligefrem uforskammet! Naar jeg altsaa ikke opfylder hans Ønske, saa bliver han mig sin Højagtelse skyldig. Ja, man har rigtig nok sin Nød med de Mennesker. Har jeg ikke Ret, Eiström? Indrøm mig blot, at jeg har Ret; mere forlanger jeg ikke."

„Ganske vist, Hr. Kammerraad," forsikrede den unge Forvalter smilende. „Naar jeg blot vidste, hvad De ærgrer Dem over. Men De har i hvert Fald Ret til at ærgre Dem; det ville vi slaa fast."

Motionen var nu overstaaet, og Kammerraaden smilede igjen.

„Det er egentlig dumt, at man lader sig bringe i Harnisk af sligt!" tog Kammerraaden atter Ordet. „Det kan jo indtræffe i ethvert Hus, at Kokkepigen bliver syg, og fornuftige Mennesker ville ikke tage Hensyn dertil. Vi maa forklare Bosebergs,

hvorledes Sagerne staa — og saadan en theologisk Kandidat plejer jo ikke at være synderlig forvænt. Læs De kun; der staar ingen Hemmeligheder i," tilføjede Kammerraaden, idet han rakte Forvalteren Brevet.

„Det er alt sammen i Orden," meddelte Frøken Margrethe, som imidlertid var kommen tilbage. „Sengen staar fuldt opredt i det gule Værelse ved Siden af Spisekammeret."

„Meget godt, mit Barn. Saa maa Kandidaten sove ved Siden af Spisekammeret."

„Albert Busse!" udbrød Forvalteren, da han havde læst Underskriften. „Det er jo et kosteligt Tilfælde. Ham kjender jeg. Vi er Universitets-kammerater. Jeg havde mindst drømt om, at der skulde blive en fornuftig Præstemand ud af den lystige Gavstrik."

„Tag mig det ikke ilde op, kjære Eistrøm, men det taler just ikke til den unge Præsts Fordel, at han har været saa gode Venner med Dem."

„Det var en prægtig Fyr," vedblev Forvalteren uden i mindste Maade at lade sig forstyrre af Kammerraadens Bemærkning. „Hvor han dog kunde spise og drikke! Ja, navnlig hvad det første angaar, tror jeg næppe, at han havde sin Lige. Jeg kan huske, at han efter et solidt Aftensmaaltid væddede om at ville spise 14 Æbleskiver, og det gjorde han uden at drikke en Draabe til at skylle dem ned med."

„For Guds Skyld!" udbrød Kammerraaden. „Dersom den nye Præst ikke har forandret sig, saa forslaar hele hans Gage jo næppe til de Æble-skiver, han kan fortære mellem Aar og Dag! For Resten — dette Menneske mishager mig virkelig, for det første, fordi han er min Gudsøn, og for det

andet, fordi han spiser 14 Æbleskiver — det er jo skrækkeligt!"

Pludselig syntes en uheldsvanger Tanke at fare gjennem Kammerraadens Hoved.

„Og i Dag, netop i Dag flyver den Ulykkesfugl herind! Og Kokkepigen er syg! Hvorledes skulle vi kunne mætte det Menneske? Grete, har vi Æbleskiver i Huset?"

„Det tror jeg ikke, Fa'r!"

„Saa det ved du heller ikke! Du bryder dig om slet ingen Ting. Jeg er aldeles overbevist om, at der ingen Æbleskiver er. Hvorfor giver man saa mange Penge ud i Husholdningen, naar der alligevel aldrig er noget at spise? Er det ikke til at ærgre sig over!"

„Ganske vist, lille Fa'r!" sagde Grete.

„Han har maaske spist til Aften, før han kommer hertil," bemærkede Forvalteren trøstende.

„Det forekommer mig højst tvivlsomt, naar Talen er om en theologisk Kandidat," svarede Kammerraaden. „Men vi ville haabe det bedste. Jo mere jeg tænker over Sagen, desto mindre Begejstring føler jeg for en Præst, der spiser meget. Det giver Menigheden et slet Exempel. Et Menneske, der hylder de materielle Nydelser, passer ikke paa Prædikestolen. Og den, der spiser meget, drikker ogsaa meget, og den, som drikker, bander i Reglen ogsaa! Det lader til at være et ganske besynderligt Valg, man har truffet. Den gamle Busse stod heller ikke tilbage for nogen med Hensyn til at spise og drikke, og Æblet falder jo ikke langt fra Stammen. Jeg er overbevist om, at det Menneske vil komme hertil med den skrækkeligste Sult! Og jeg kjender nok mig selv. Naar jeg ser ham hugge

ind paa Varerne, saa har jeg nok af ham. Jeg ser ham allerede med sand Glubskhed skære i den blodige Oxesteg . . . Brr . . . . det vil blive et uhyggeligt Syn!"

„Oxesteg?" gjentog Frøken Margrethe. „I Dag har vi virkelig ingen! Kokkepigen er jo syg."

„Du kunde i Sandhed ikke minde mig om noget mere ubehageligt! Ak ja, det er en haard Tilværelse, min kjære Eistrøm!"

Kammerraaden stod i Begreb med at lægge sit Ansigt i ærgerlige Folder, men han fik ikke Tid dertil, thi i dette Øjeblik traadte Stuepigen hastig ind i Værelset og meldte, at Boseberg Vogn holdt for Døren.

2.

Frøken Margrethe bød Gjæsterne velkommen, og et Kvarters Tid efter var hele Selskabet samlet i Spisestuen.

„De maa tage til Takke med det, som det nu kan blive i Dag," sagde Kammerraaden undskyldende. „Vi har haft et lille Uheld her i Huset; Kokkepigen er bleven syg. Grete har aflagt sin første Prøve i Kogekunsten, og Himlen maa vide, hvad Resultatet er blevet. Men jeg tænker bestandig, at Sulten er den bedste Kokkepige, og for mit Vedkommende maa jeg sige, at jeg sætter mig til Bords med en ret god Appetit.

„Er Kokkepigen bleven syg?" spurgte Boseberg, der havde den slemme Vane, at han altid skulde høre noget to Gange, før han kunde forstaa det. „Nu, det træffer sig jo heldig; for jeg har netop i Formiddags modtaget en Sending Gaaseleverpo-

stej, og jeg har tilladt mig at tage noget med til Dem, min kjære Kammerraad:"

Med disse Ord fiskede Hr. Boseberg en brun Daase op af sin bageste Kjolelomme og satte den paa Bordet.

„De er en Pokkers Karl, Boseberg! De sørger for Alting. Jeg kan rigtig nok ikke fordøje det fede Stads, men nu har jeg dog i det mindste den Beroligelse, at De ikke kommer til at sulte, selv om alt gaar saa skjævt, som jeg frygter — — Hvad har du der Grete?"

„Det faar du strax at vide, Papa!"

Stuepigen, Trine, kom i dette Øjeblik ind og satte et Fad paa Bordet, om hvis Indhold man kunde have Lov til at gjøre de vildeste Gisninger. Det var et brunligt Stof, hvori der svømmede nogle hvidlige Strimler.

„Hvad er det dog?" spurgte Kammerraaden forbavset.

Forvalteren satte sin Lorgnet paa Næsen og betragtede det hemmelighedsfulde Fad med fornøjede Blikke. Proprietær Boseberg og hans Kone rykkede lidt bort fra Bordet.

„Det er Karper i Øl," bemærkede Grete uden at lade sig bringe ud af Fatning.

Fadet blev rakt omkring; Hr. og Fru Boseberg takkede og sagde Nej, ligesaa gjorde Forvalteren og Kammerraaden: Grete derimod forsynede sig med en forsvarlig Portion for strax efter saa ubemærket som muligt at give den tilbage til Trine.

Nu kom den anden Ret.

„Ah, det er Kalvesteg!" udbrød Forvalteren triumferende.

Kammerraaden gjorde et Forsøg paa at skære

for, men allerede ved det første Snit spruttede en rød Blodstraale ham i Møde.

„Tag det bort; det kan jo ikke noget Menneske spise!“ sagde Kammerraaden rasende til den stakkels Trine, der havde stor Møje med at skjule sin Latter, da hun bar den anden Ret ud ligesom den første.

„Holder du ikke af, at den er stegt paa engelsk Manér, lille Papa?“ spurgte Frøken Margrethe saa troskyldig som et tre Aars Barn.

„Det er i Sandhed et fornøjeligt Maaltid!“ udbrød Kammerraaden i et Udbrud af Vrede, som vel næppe nogensinde havde været mere retfærdigt end ved denne Lejlighed.

„Vi maa altsaa holde os til Deres Gaaselever, Hr. Boseberg, men jeg for mit Vedkommende kan ikke røre en Bid deraf.“

„Jeg har saamænd spist mig fuldstændig mæt i de fortræffelige Karper,“ bemærkede den lille listige Frøken Margrethe.

„Med Deres Tilladelse,“ sagde den velnærede Proprietær Boseberg, idet han tog en stor Kniv, der efter hans egen troværdige Paastand indeholdt 24 forskjellige Blade, op af Lommen. Med dette sindrige Redskab skar han Daasen op, og han selv, hans Hustru og Forvalteren forsynede sig hver med et forsvarligt Stykke. Frøken Margrethe vedblev at paastaa, at hun var mæt, og Kammerraaden forsikrede gjentagende, at han ikke kunde fordøje den svære Føde.

„Skal jeg hente dig noget ude fra Spisekammeret, lille Papa?“ spurgte Frøken Margrethe i en frygtsom Tone.

„Nej, ikke til mig,“ svarede Kammerraaden

utaalmodig. „Jeg er altfor ærgerlig til at kunne spise! Jeg var saa sulten — saa sulten, som noget Menneske kan ønske sig at være. Og nu skulde jeg lade mig nøje med et Stykke Ost eller Skinke! Nej tak — saa vil jeg hellere slet Ingenting have. Jeg kan i øvrigt ikke udstaa Folk, som ikke bryde sig om andet end at spise og drikke. Jeg taler nødig om det, hvor sulten jeg end er! Apropos! Ved De, hvem vi vente endnu i Dag?“

Proprietær Boseberg og hans Kone lyttede spændt.

„Vor nye Præst! Han skal have en frygtelig Appetit. Han er for Resten min Gudsøn; men det lader til, at han har levet et lystigt Liv. Eistrøm kjender ham fra Hovedstaden. Og saadant et Menneske, som er i Stand til paa en Gang at spise 14 Æbleskiver — han skal prædike for os! Sig mig, Boseberg, kan De lide en Præst, som spiser 14 Æbleskiver?

„Den nye Præst skal altsaa foreløbig bo her?“ spurgte Fru Boseberg.

„Ja, endnu er han her ikke,“ svarede Kammerraaden med en uheldsvanger Mine, „og dersom det beror paa mig — — — Rigtig nok er han min Gudsøn, men — — —“

„Men bedste Hr. Kammerraad,“ faldt den unge Forvalter ham i Talen, „De vække jo Fordomme mod den unge Mand! Det er ikke rigtigt af Dem. En sund, velkonstrueret Mave er en Naturens Gave, som man ikke maa være vred paa. I øvrigt har vor unge Kandidat altid været et elskværdigt og dygtigt Menneske, og det er ikke smukt af Dem, at De viser ham en saadan Mistillid. Betragt den unge Mand med et roligt og uhildet Blik, og De skal se, at

De finder Behag i ham. Sognet kan ønske sig til Lykke med, at han kommer hertil."

„Kjære Eistrøm, De spolerer jo det Menneskes Rygte aldeles ved at anbefale ham saa varmt."

Som sædvanlig tog Forvalteren slet ingen Notits af Kammerraadens spydige Bemærkning.

„Naar kommer Toget fra B —?" spurgte han lidt efter.

„Klokken halv otte," svarede Frøken Margrethe, og nu er Klokken — — O, Hr. Boseberg, vil De være saa god at sige mig, hvor meget Deres astronomiske Uhr viser?"

Hr. Boseberg hentede et sandt Mesterstykke af Uhrmagerkunst op af sin Vestelomme. Hver Gang, han viste det til nogen, sagde han med umiskjendelig Stolthed. „Det forandrer sig næppe to Sekunder om Aaret; man kunde gjærne styre et Skib efter det." Uhret var rigtig nok temmelig stort og klodset, men det havde faaet Præmie paa Pariserudstillingen, og Værket var mønsterværdigt. Uhret havde nemlig tre Skiver med tre forskjellige Visere. Det var med et Ord en Kombination af tre forskjellige Uhre. Det ene viste Tiden i Haparanda, det andet Tiden i New York og det tredje, hvad Tid det var i Hongkong. Rigtig nok vilde en fjerde Skive, der havde kunnet vise Tiden i X., have været meget hensigtsmæssig, men Hr. Boseberg havde nu en Gang lært at finde sig tilrette uden den. Det gjaldt blot om at gjøre et lille Regnestykke hver Gang, han vilde vide, hvad Tid det var.

„Hvad Klokken er?" gjentog Hr. Boseberg altsaa. „I Hongkong er den nu halv To, trække vi derfra 6 Timer og 26 Minuter, saa faa vi 4 Minuter over 7. Det er aldeles nøjagtigt."

„Den er altsaa lidt over syv," gjentog Forvalteren, der allerede var saa vant til dette Experiment, at det ikke i mindste Maade vakte hans Forundring. „Naar jeg strax tager afsted, kan jeg være paa Jærnbanestationen i rette Tid og ledsage Kandidaten hertil. En gammel Ven er man en saadan Opmærksomhed skyldig. Jeg beder Selskabet om at undskylde mig; om en Time skal jeg være her igjen, og jeg bringer da den tilkommende Pastor med mig."

„Hvor mange er Klokken til den Tid i Hongkong?" spurgte Frøken Margrethe ondskabsfuldt.

„Omtrent halv tre," svarede Hr. Voseberg. „Uhret er aldeles paalideligt, kjære Frøken, man kan styre et Skib efter det."

Forvalteren rejste sig fra Bordet og bukkede med et ironisk Smil, idet han sagde:

„Jeg ønsker Selskabet Velbekomme!"

3.

Forvalteren og den theologiske Kandidat hilste med den største Venskabelighed paa hinanden.

„Er du sulten?" var det første Spørgsmaal, Eistrøm gjorde sin Ven, da man paa begge Sider havde udtalt sin Glæde over Gjensynet.

„Sulten!" gjentog den unge Kandidat — „ja som en Ulv. Jeg har ikke faaet noget at spise i Løbet af de sidste sex Timer, og jeg fik oven i Kjøbet en meget tarvelig Middag, fordi jeg maatte skynde mig afsted."

„Dersom du ikke vil spolere dit Rygte aldeles, min gode Albert, saa tal blot ikke derom! Kammerraaden er rasende i Dag; der er Uorden i Husvæsenet — Kokkepigen er syg. Vi have faaet et

Maaltid, som jeg virkelig ikke en Gang vilde unde min værste Fjende. Som Følge deraf er der almindelig Forstyrrelse i Huset, og man gaar ud fra den stiltiende Forudsætning, at alle de, der komme til os i Dag, have spist. Du kan ikke introducere dig paa nogen værre Maade end med en god Appetit. Desuden har jeg i min Troskyldighed begaaet en stor Dumhed. Jeg har omtalt din fortrinlige Appetit, og den Gamle er meget indtaget imod dig. Han anser dig — tag mig ikke Ordet ilde op — for en Svirebroder og Fraadser. Du maa derfor i Dag gjøre alt muligt for at faa Bugt med hans Fordomme mod dig. Det er absolut nødvendigt."

„Men det er tillige meget ubehageligt, kjære Ven," ytrede Albert betænkelig; „thi jeg kan ikke skjule for dig, at jeg har medbragt en sand Ulvehunger! Jeg tænkte, at jeg ikke vilde komme til at savne noget der ude paa Herregaarden, og derfor brød jeg mig ikke om at tilfredsstille min Sult under Vejs. Men jeg maa dog vel i det mindste kunne opdrive et Stykke Skinke eller Ost derude hos Kammerraaden?"

„Meget sandt, men du bør i Dag slet ikke spise noget! Det er dig jo magtpaaliggende at vinde Kammerraadens gode Omdømme, og det lader sig kun gjøre, saafremt du holder en fuldstændig Faste."

„Det er let nok sagt, men jeg forsikrer dig, at jeg allerede sporer en vis ubehagelig Knurren i Maven; kort sagt, jeg lider af en forfærdelig Sult. Tror du ikke, at du i al Hemmelighed kunde stikke noget til mig?"

„Stop!" udbrød Forvalteren pludselig. „Jeg faar en Idé. Dit Værelse ligger lige ved Siden af Spisekammeret. Man gaar tidlig til Ro her ude;

Klokken halv ti ligger hele Huset i den dybeste Søvn. Du kan da trække Støvlerne af og begive dig ganske sagte og forsigtig — thi vi sove allesammen i samme Etage — ind i Spisekammeret ved Siden af; men tag ikke fejl; Døren til højre fører ind til Frøkenens Værelse; ved Siden deraf ligger den Gamle, men du gaar blot ganske gemytlig til venstre ind i Spisekammeret, hvor du vil finde et rigt Forraad af alt, hvad du trænger til: Skinke, Ost, Brød, Smør, Pølser, Syltetøj. — — —"

„For Guds Skyld, hold op!"

„Kold Kalvesteg, Rullepølse, Æblekompot, kort sagt alt, hvad dit Hjærte eller, rettere sagt, din Mave begjærer, og du kan tage, hvad du holder mest af. Knive, Tallerkener, Øl og Proptrækker skal jeg bringe dig ind paa dit Værelse, og du kan da spise til Aften i al Gemytlighed, medens du undskylder dig med, at du læser over paa din Prædiken."

„Men vil det ikke være noget paafaldende at bære sig saaledes ad i et fremmed Hus?"

„Hvorfor skulde det være paafaldende? Jeg siger dig jo, at intet Menneske vil lægge Mærke dertil. Vær altsaa blot en lille Smule taalmodig; sig Nej til enhver som helst Spise eller Drikke, som Kammerraaden for Høfligheds Skyld maatte falde paa at byde dig. Vent med at spise til Aften, til du er bleven alene, og du vil da have alt dit paa det tørre. Dog advarer jeg dig endnu en Gang om: Tag ikke fejl af Dørene! Husk, at du skal ind ad den Dør, der ligger til venstre for dit Kammer, forstaar du?"

4.

Da de to Venner ankom til Gaarden, fandt de det øvrige Selskab forsamlet i Haven, hvor man ret af Hjærtet nød den smukke Efteraarsaften.

„De tager naturligvis Ophold hos os, Hr. Kandidat!“ sagde Kammerraaden. „Deres Værelse er allerede gjort i Stand — — —“

„Ved Siden af Spisekammeret,“ bemærkede Kandidaten. „Ja, jeg har allerede hørt om den Forekommenhed, Kammerraaden vil være saa god at vise mig.“

„Ved Siden af Spisekammeret,“ gjentog den Gamle ved sig selv. „Det Menneske tænker strax paa at spise.“

„Men det er sandt,“ tilføjede han derpaa højt, „De trænger vel til en lille Forfriskning efter den anstrængende Rejse? Tør jeg ikke lade Dem byde et eller andet?“

Kammerraaden saa' med et gjennemtrængende Blik paa den ulykkelige Theolog.

Men denne tog al sin Energi til Hjælp og svarede:

„Jeg er Dem meget forbunden, men jeg har allerede nydt en Bagatel og trænger ikke til noget.“

„Gud ved, hvad det Menneske forstaar ved en Bagatel,“ tænkte Kammerraaden, hos hvem Erindringen om de 14 Æbleskiver begyndte at dukke op.

„Ser De, Hr. Kandidat,“ vedblev han, idet han trak den unge Mand med sig ind i Køkkenhaven, „her voxer mine Asparges — prægtige Asparges, tykke som en Arm, og meget saftige.“

„Saftige,“ gjentog den hungrige Kandidat som et Ekko.

„Og der," vedblev Kammerraaden med ubevidst Grusomhed, „staar mine Ærter."

„Ja saa?"

„Det er meget vanskeligt at faa dem til at trives saa godt her. Men det er uforlignelige Ærter! Holder De meget af Ærter?"

„Jeg bryder mig ikke synderlig derom," svarede Kandidaten i en ligegyldig Tone, skjønt Ærter var hans Livret.

„Der bag ved ser De min Hønsegaard, som jeg tror, jeg har Grund til at være stolt af. De faar jo nok Lejlighed til at smage mine Høns, og De vil da forhaabentlig give mig Ret, i, at bedre Fjerkræ findes ikke i hele Egnen."

„Høns med Asparges, gjentog Kandidaten, idet han knappede sin Frakke tæt sammen.

„Det maa være et stolt Gode," tilføjede han, „naar man saaledes selv kan frembringe alt, hvad der behøves til en god Husholdning."

„Det Menneske taler i et væk om at spise," tænkte Kammerraaden.

5.

Da det imidlertid var blevet mørkt, forlod Selskabet Haven og begav sig op i Dagligstuen.

Den værdige Proprietær Boseberg var den eneste, som blev tilbage nede i Haven, hvor han gik ensom frem og tilbage, fordybet i sine Tanker.

Vi have hidtil forsømt at berette, at den gode Proprietær led af en højst mærkelig Sygdom, som med kortere eller længere Tids Mellemrum maatte have Udbrud, dersom han skulde befinde sig vel. Hr. Boseberg led nemlig af periodiske Anfald af Melankoli, der ytrede sig paa den Maade, at han

begyndte at tvivle om sin bedre Halvdels ømme Følelser, og dersom Fru Boseberg i længere Tid havde undladt at plage sin kjære Mand med de heftigste Udbrud af Skinsyge, var den kjære Mand højst ulykkelig og græmmede sig i Stilhed, indtil han fandt paa et Middel til at fremkalde den Storm i det ægteskabelige Oceans Farvande, som var nødvendig for at bevare hans Sinds Ligevægt.

Det var netop under Paavirkning af et saadant Anfald, at Hr. Boseberg gik raadvild frem og tilbage i Haven, medens han følte et brændende Ønske om blot en eneste Gang endnu, om det end kun var for et Par Minuter, at faa Mod til at give sig Udseende af at være , hvad han kaldte „en Pokkers letsindig Karl.“

„Naar jeg nu gjorde mit Udseende noget forstyrret,“ sagde han til sig selv, „naar jeg f. Ex. løb en halv Snes Gange frem og tilbage hernede i Haven og derpaa pludselig traadte ind i Værelset med en forlegen Mine, medens jeg bevarede den dybeste Tavshed om Grunden til min øjensynlige Sindsbevægelse! Det vilde være en Mesterstreg! Maaske min Kone vilde give sig til at græde og derpaa overvælde mig med Bebrejdelser!“

Efter længe at have dvælet ved disse skumle Planer mod sin stakkels Kones Sindsro, traadte Hr. Boseberg endelig ind i den mørke Korridor for at begive sig ind i Dagligstuen, men idet han vilde gribe Laasen, kom han uventet til at berøre en kvindelig Haand, der ligesom hans var i Begreb med at aabne Døren.

„Nu er Øjeblikket kommet!“ tænkte han, og med en energisk Anspændelse af alle sine Kræfter klappede han det kvindelige Væsen, der stod ved

Siden af ham i den mørke Korridor, blidt og fortrolig paa Kinden og sagde med en skjælvende Stemme, som han gjorde sig Umage for at gjøre saa tillidsfuld som mulig:

„Er det dig, mit smukke Barn?"

„Hvad er det dog, De falder paa, Hr. Boseberg!" udbrød Frøken Margrethe ligesaa overrasket som fornærmet.

I sin skrækkelige Forlegenhed vilde Hr. Boseberg undskylde sig, og uden rigtig at vide, hvad han sagde, stammede han:

„Undskyld, bedste Frøken, jeg troede — — — jeg tænkte, at det var Stuepigen."

„Trine? Det skal jeg saamænd fortælle Deres Kone!" udbrød Grete jublende.

„Jeg beder Dem ved alt, hvad der er Dem helligt, gjør mig ikke ulykkelig. Betænk dog — den fremmede Herre! Hvad vil han tænke om mig? Jeg beder Dem, vær tavs! Sig det i det mindste ikke nu; sig, hvad De vil, i Morgen eller i Overmorgen, blot ikke nu!"

„De er et Uhyre!" svarede Frøken Margrethe. „For Deres Skyld vilde jeg i Sandhed ikke tage noget Hensyn, men af Medlidenhed med Deres stakkels Kone vil jeg tie. Ak Gud, hvad vi stakkels Kvinder dog maa lide! Fy, skam Dem, Hr. Boseberg!"

„Jeg beder Dem indstændig, kjære Frøken, tal sagte! Man kan høre os derinde!"

Frøken Margrethe havde allerede aabnet Døren og var traadt indenfor; Hr. Boseberg fulgte efter som en stakkels Synder.

„Hvorledes er det dog, du ser ud, kjære

Mand?" sagde hans Ægtehalvdel til ham, idet hun betragtede ham opmærksomt.

„Det har nok sine egne Grunde," lo Frøken Margrethe skjelmsk.

„Jeg be'er Dem, kjæreste, bedste Frøken!" stammede den ulykkelige Hr. Boseberg.

Men Grete vedblev med hele det ubarmhjærtige Overmod, som tilhører Ungdommen:

„Nu har jeg endelig fundet et Æmne til min Stil. „Et Æventyr" skal det hedde. Hr. Boseberg har netop fortalt mig det, ikke sandt?"

„Du gode Gud," sukkede den stakkels Mand ved sig selv, „det ender med, at jeg kommer til at figurere i en Stilebog!"

„Hvad er der dog sket?" spurgte Fru Boseberg endnu en Gang i en skarp Tone.

„Jeg ved aldeles intet," svarede Frøken Margrethe. „Hr. Boseberg kan bedst bevidne, at jeg intet ved. Er det ikke sandt, Hr. Boseberg?"

„Lad det være nok dermed," afbrød Kammerraaden nu Samtalen. „Kandidaten er netop i Begreb med at fortælle os en hel Del om Hovedstadens Herligheder. Jeg paastaar, at al denne Luxus maa virke demoraliserende paa Folk i den store By."

„For at se sligt behøver man saamænd ikke at rejse til Hovedstaden," bemærkede Frøken Margrethe.

„Den værdige Proprietær Boseberg saa' paa hende med et saa rørende og bønfaldende Blik, at selv den lille grusomme Pige begyndte af føle Medlidenhed med ham.

„Jeg mente blot — — —," tilføjede hun i en mere skaansom Tone — — — „ja, De forstaar nok, hvad jeg mente, Hr. Boseberg?"

„Jeg forstaar ikke et eneste Ord," udbrød Fruen, „men jeg skal snart faa det alt sammen at vide. Paa Hjemturen skal han faa Lov til at skrifte for mig."

Idet hun derpaa rejste sig op fra Sofaen, tilføjede hun:

„Det er nok for Resten paa Tiden at tænke paa at tage hjem."

„Ja, i Sandhed!" udbrød Proprietæren med en hos ham usædvanlig Varme. „Det er virkelig paa høje Tid!"

Dette var Signalet til almindeligt Opbrud. Proprietæren og hans Frue tog Afsked; Frøken Margrethe begav sig til sit Værelse, og lidt efter trak ogsaa Herrerne sig tilbage for at gaa til Ro efter Dagens Anstrængelser. — — — — —

„Tallerkener, Kniv og Salt har jeg besørget ind i dit Værelse, en Flaske Øl og en Proptrækker vil du heller ikke komme til at savne. Skinke, Ost og andre gode Sager finder du i Spisekammeret, — den første Dør til venstre for dit Værelse, husk det!"

Det var Forvalterens sidste Ord til hans Ven, Kandidaten, da han ønskede denne Godnat.

6.

Den unge, haabefulde Kandidat følte sig særdeles vel til Mode i det Gjæsteværelse, der var blevet ham anvist. Han havde allerede tømt Halvdelen af Ølflasken, og han vilde have følt sig fuldstændig lykkelig — dersom han blot havde spist til Aften. Imidlertid øvede den unge Mand sig i Taalmodighed. Han tog endnu en Gang Koncepten til sin Tiltrædelsesprædiken frem, rettede den lidt igjennem, frydede sig over Sproget hist og her, tilføjede

et Par smukke Ord i Slutningen af Talen og var endelig fuldkommen tilfreds med sit Arbejde. Men med ubarmhjærtig Haardnakkethed erindrede hans Maves Knurren ham om, at han ikke havde nydt noget i de sidste ni Timer Han saa' paa sit Uhr. Klokken var over ni.

„Klokken halv ti tør jeg tage mit længe savnede Maaltid," sagde han trøstende til sig selv.

Han ventede endnu taalmodig den halve Time og aabnede derpaa sagte Døren.

Farvandet syntes at være frit.

Han lyttede endnu nogle Øjeblikke. Hele Huset lod til at være hensunken i den tryggeste Søvn. Der hørtes ikke en Lyd. Han vendte paa Taaspidserne tilbage til sit Værelse, trak sine Støvler af, greb Lyset, som stod tændt paa hans Bord, bevæbnede sig derpaa med den store Køkkenkniv, som hans Ven, Forvalteren, havde været saa forsynlig at lægge ind i Værelset til fri Afbenyttelse i Spisekammeret, og gik nu saa sagte og forsigtig, som det paa nogen Maade var ham muligt, gjennem Korridoren.

„Den første Dør til venstre," gjentog han ved sig selv.

Han trykkede sagte paa Laasen, Døren gav efter, og den indbydende Duft af alle Slags gode, spiselige Sager overtydede ham strax om, at han ikke var gaaet fejl.

Spisekammeret saa' ud som en sand Høkerbutik, idet Lysets fulde Skin faldt paa de rigelige Forraad, som var ophobede her. Store Sække med Mel, Gryn og Ærter stod rundt omkring paa Gulvet. Oppe paa Hylderne stod hele Rækker af Krukker med Syltetøj, og de dejligste, store Skinker hang

ned fra Loftet. Det var et velforsynet Spisekammer, saaledes som man kun finder det paa en velhavende Herregaard ude paa Landet.

Kandidaten kastede et længselsfuldt Blik paa alle disse Herligheder og prøvede derpaa, om den store Køkkenkniv ogsaa var skarp nok til at kunne foretage de fornødne Operationer, som nu forestod. Især følte han sig tiltrukken af en røget Skinke, som hang lige over hans Hoved. Men hvorledes skulde han faa den ned? Der var ikke nogen Stol i Nærheden, og den lille Trappestige, som stod i en af Krogene, var saa godt skjult, at han ikke opdagede den.

I Mangel af bedre rullede han derfor en Melsæk frem paa Gulvet og prøvede paa at stige op paa den. Endelig lykkedes det ham; han vaklede frem og tilbage, medens han søgte at finde Tyngdepunktet, men som han allerbedst troede sig sikker, faldt Sækken om; han gled ud og kom derved til at støde til Lyset, som han havde stillet paa Gulvet, saa det uheldigvis slukkedes ved samme bedrøvelige Lejlighed.

Et dybt Mørke indhyllede den stakkels Kandidat, der var trillet om paa Gulvet. Spisekammeret havde kun et lille Vindue, som vendte ud imod Korridoren, og selve Korridoren modtog kun sit Lys fra et smalt Vindue, der vendte ud til Gaarden. Udenfor var det klart Maaneskin, men inde i det tæt tillukkede Kammer herskede der et dybt natligt Mørke, i hvilket der kun fandtes et eneste svagt lysende Punkt, nemlig det lille Vindue ud til Korridoren.

Kandidaten rejste sig forsigtig op, thi han holdt endnu den store Kniv fast i sin Haand. Derpaa

famlede han sig frem efter Lyset, og med nogen Møje lykkedes det ham ogsaa at finde det. Med stor Bedrøvelse sagde han nu til sig selv, at der ikke var andet for ham at gjøre end at vende tilbage til sit Værelse og tænde Lyset. Før dette var besørget, kunde der ikke være Tale om at fortsætte Expeditionen.

Med Lyset i den ene Haand og Kniven i den anden forsøgte han at tiltræde Tilbagetoget.

Der var bælgmørkt, og begge hans Hænder, med hvilke han ellers kunde have følt sig for, vare jo fuldt optagne og ydede ham derfor kun en daarlig Tjeneste. Med den største Forsigtighed prøvede han paa at gaa udenom den paa Gulvet liggende Sæk, som han nylig havde været saa uheldig at vælte. Han vidste, at Døren laa til højre for den. Han gik nogle Skridt frem, og derpaa stødte hans Knæ mod noget haardt. Det var vist nok en Krukke med syltede Blommer eller lignende.

„Her er det ikke," sagde han til sig selv og vendte sig derpaa til den anden Side.

Men hans Hoved, som han havde bøjet frem, stødte her paa en uventet Modstand.

„Aha, nu er vi henne ved Væggen!" sagde han, idet han famlede sig frem med den venstre Haand, i hvilken han holdt Køkkenkniven.

„Her er Bordet!" vedblev han, medens han følte sig videre frem. Paa en Gang mærkede han, at hans Haand sank ned i en blød, klæbrig Masse.

„Sandsynligvis syltede Blommer," sagde han i en trøstende Tone til sig selv.

Han spilede krampagtig de fem Fingre ud fra hverandre, bevægede Haanden hurtig frem og til-

bage for at befri den for noget af det klistrede Stof, som klæbede fast ved hans Fingre, og derpaa fortsatte han sine Forsøg paa at finde en Udgang.

Pludselig studsede han og gjorde uvilkaarlig et Skridt tilbage. Han hørte en let Støj udenfor.

„Du milde Himmel!“ mumlede han ved sig selv. „Man har hørt mig tumle omkring her inde og tror nu, at der er en Tyv i Huset. Dersom man finder mig her — paa Hosesokker, med en stor Kniv i Haanden —, antager man mig sikkert for en Indbrudstyv!“

Han stod aldeles raadvild og ventede paa, hvad der vilde komme.

Døren blev aabnet, og han saa' nu en hvid kvindelig Skikkelse træde forsigtig ind.

Det var Frøken Margrethe. Hun blev staaende ved Døren og skød Laasen for. Det stakkels Barn lod til at være meget bevæget, thi han hørte flere korte, afbrudte Suk, som fulgte i hurtigt Tempo efter hinanden.

Den unge Dame maatte øjensynlig være godt orienteret i Spisekammeret, thi hun gik, som det forekom Kandidaten, temmelig sikkert et Par Skridt frem og blev derpaa staaende. Hun fandt rimeligvis strax, hvad hun søgte efter, thi et Øjeblik efter var hun i Færd med at vende om. Det var aabenbart, at den stakkels Pige ikke havde kunnet holde det ud for Sult, og at hun derfor, ledet af den samme Tanke som Kandidaten, havde søgt Tilflugt til Spisekammeret i Nattens Mulm og Mørke.

En skrækkelig Tanke fo'r pludselig gjennem Kandidatens Hoved.

„Dersom hun nu aflaasede Døren udvendig fra!“

Men endnu før han havde tænkt denne Tanke

til Ende, indtraadte der en Begivenhed, som gjorde et langt stærkere Indtryk paa ham end alt, hvad der hidtil var foregaaet.

Han hørte, hvorledes en Dør blev slaaet i ude i Korridoren; han hørte taktfaste Skridt og saa', hvorledes det lille Vindue, som vendte ud til Korridoren, pludselig blev oplyst af et Lys, der bevægede sig udenfor.

Den ulykkelige Kandidat trykkede sig helt ind i en Krog og vovede næppe at trække Vejret. Han kom til at huske paa, at den lille Frøken Margrethe samme Aften havde talt om sin Frygt for Røvere, og han sagde til sig selv:

„Dersom hun opdager mig her, falder hun bestemt i Afmagt, og Enden paa en saadan Scene lader sig slet ikke tænke. Hun vil naturligvis anse mig for en Morder."

Imidlertid kom Skridtene bestandig nærmere. Frøken Margrethe blev synlig forskrækket og udstødte et ængsteligt: „Ak, du gode Gud!"

Kandidaten trykkede sig dybere og dybere ind i Krogen, som om han ventede, at den vilde opsluge ham og skjule ham for Omverdenen.

Den ensomme Nattevandrer standsede, da han var kommen hen foran Døren til Spisekammeret. Han trykkede paa Laasen, men den gav ikke efter. Frøken Margrethe var saa overvældet af Skræk, at hun sank ned paa sine Knæ.

„Hvad Pokker er der dog i Stykker!" hørte man Kammerraadens Røst sige udenfor: „Nøglen sidder jo i Døren, og den kan dog ikke lukkes op! Er der nogen derinde?" udbrød han med hævet Stemme.

Frøken Margrethe vilde svare, men Stemmen nægtede hende sin Tjeneste.

„Død og salte Plage! Jeg spørger, om der er nogen inde i Kammeret?" udbrød Kammerraaden igjen med en Stemme, som gav et tordnende Ekko gjennem Korridoren.

„Det er blot mig, lille Papa!" stammede Grete efter en kort, men pinlig Pavse.

„Hvad er det for Narrestreger at lukke sig inde i Spisekammeret paa denne Tid af Natten?"

„Papa, du ved nok, jeg er saa bange — —"

„Snak! Luk blot op."

„Ak, lille Papa, jeg kan ikke — — —"

„Hvorfor? — — — saa svar dog!"

„Fordi jeg — fordi — — —"

„Fordi? Vil du nu blot skynde dig at lukke op! Jeg lider af en forfærdelig Sult. Hvad har for Resten bevæget dig til at gaa i Spisekammeret?"

„Jo, lille Papa, jeg var saa skrækkelig sulten, og jeg vilde derfor hente mig et Stykke af den Steg, vi fik tilovers."

„Ja, det er godt; men luk nu blot op!"

„Det gaar virkelig ikke an, Papa."

„Hvorfor gaar det ikke an?"

„Fordi jeg — — —"

„Naa, saa tal dog!"

„Papa, jeg anede jo ikke, at du vilde komme herind. Jeg har derfor ikke andet paa end en ganske tynd Natkjole, og jeg kan virkelig ikke lade mig se i det Kostume."

„Dum Snak. Behøver du at genere dig for din Fader?"

„Ja, det er alt sammen meget godt, lille Papa, men det gaar virkelig ikke an. Gaa i det mindste til Side!"

„Gjør mig nu blot ikke gal i Hovedet! Jeg er skrækkelig sulten; jeg ser slet ikke paa dig."

„Ja, dersom du vil love mig det!"

Hun skød Slaaen tilbage; Kammerraaden traadte ind, og der viste sig nu et Tableau af den mærkværdigste Art.

Kammerraaden, iført en lang, rød Slobrok og Tøfler og med Lyset i Haanden, stod som forstenet ved det Syn, som mødte ham.

Tæt foran ham stod hans Datter med opløst Haar og iført en let Natdragt. Idet den unge Pige fulgte Kammerraadens Blik, der var rettet mod en bestemt Krog af Kammeret, udstødte hun et Forfærdelsens Skrig og sank sammen, som om hun pludselig var falden i Afmagt.

Og der henne i Krogen! En uhyggelig Skikkelse, der trykker Ryggen tæt op til Væggen; Fødderne stikke i et Par røde Sokker; i den ene Haand holder han en lang Kniv, den anden Haand, fra hvis udspilede Fingre der drypper et klæbrigt, blodlignende Fluidum, holder han udstrakt saa langt som muligt fra sit Bryst, Knæerne ryste under ham — kort sagt, den stakkels Kandidat staar der som et Billede paa den sørgeligste Jammer og Elendighed!

„Nu har jeg aldrig kjendt Mage!" udbrød Kammerraaden, som næppe formaaede at fuldende Sætningen.

„Gaa ind i dit Værelse!" sagde han derpaa i en stræng Tone til Frøken Margrethe. „Det er smukke Ting jeg bliver Vidne til!"

„Men, Papa, du tror dog ikke — — —?" hulkede Grete, idet hun skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Gaa blot ind i dit Værelse!" svarede Kam-

merraaden i en mildere Tone. I Morgen skal vi tale med hinanden om Sagen."

Grete listede sig bort uden at se sig om.

„Og De, min Herre! udbrød Kammerraaden, idet han atter forandrede sin Tone. „Hvad skal jeg tro om en saadan Opførsel?"

„Hr. Kammerraaad!" stammede den ulykkelige Kandidat; „jeg forsikrer Dem, at Sagen er ganske simpel, hvor indviklet den end ser ud."

„Vi skal tale derom i Morgen min Herre! De gjør i Sandhed en smuk Brug af den Gjæstfrihed, som bydes Dem!"

„Men Hr. Kammerraad, naar De blot vilde høre paa mig!"

„Jeg vil slet intet høre; behag at gaa ud!"

„Der er nok ikke andet for mig at gjøre," sagde Kandidaten i en ynkelig Tone, idet han tog sit Lys og gik forbi Kammerraaden med et stumt Buk.

Han vendte tilbage til sit Værelse, hvor Lampen endnu brændte. Her saa' alt endnu saa hyggeligt og venligt ud. Han betragtede de Spor, som hans uheldige Expedition havde efterladt, og hengav sig derpaa til følgende filosofiske Betragtninger.

„Det er en forskjellig Lod, som tilfalder de dødelige." (Han nøs). „Jeg har nok ogsaa forkølet mig! Nu sidder jeg igjen med min Prædiken foran mig, og endnu har jeg ikke faaet noget at spise, medens Kammerraaden, der ikke har nogen Tiltrædelsesprædiken at læse over paa, nu kan gjøre sig til gode med den dejligste røgede Skinke og de lækreste Spegepølser. Han roser sig af sin Gjæstfrihed! Den har jeg ikke mærket synderlig til; thi jeg er endnu fastende. Han lader mig lide de skrækkeligste Tantaluskvaler; han viser mig, hvor

hans Asparges voxe, hvor hans Ærter gro, og hvor hans Høns og Kyllinger blive fedede; han anviser mig et Værelse lige ved Siden af Spisekammeret, i hvilket tusinde lækre Sager tilvinke den hungrige, men han har ikke en Mundfuld tilovers til mig. Og for at mine Ulykkes Maal skal være fuldt" — (her maatte han atter nyse) „saa bliver jeg endydermere ved et tilfældigt, ugunstigt Sammentræf af Omstændigheder mistænkt for at spinde, Gud maa vide, hvilke skammelige Rænker mod en agtværdig Families Ære! — Jeg har aldrig kjendt Mage! Dog, det er nødvendigt, at jeg bevarer min Fatning! Hvorledes er det nu, at jeg siger saa smukt i min Prædiken? — — Jo, nu har jeg det! „Verdens Dom er saa tit uretfærdig, og derfor bør den ikke anfægte os." Meget sandt! Men en Kjendsgjerning er det, at jeg ikke længere kan holde det ud for Sult. Til al Lykke har jeg endnu ikke pakket ud af min Rejsetaske. Gjæstgivergaarden er tæt herved. Jeg skriver et høfligt Afskedsbrev; banker Folkene i Gjæstgivergaarden op og giver Afkald paa min elskværdige Gudfaders Bevaagenhed."

Den unge Mand tog det sidste, ubeskrevne Blad af Omslaget til sin Prædiken og skrev følgende:

X. den 13de September 1873.

„Velbaarne
Hr. Kammerraad!

Med min hjærteligste Tak for Deres Forekommenhed maa jeg forene min smertelige Beklagelse over vor pludselige, nødtvungne Adskillelse.

Deres Forvalter er Skyld i det alt sammen!

Jeg kom til Dem saa godt som fastende, og min Ven Eistrøm fortalte mig, at jeg for ingen Pris turde nyde noget i Deres Hus i Aften, eftersom Kokkepigen var bleven syg, og det vilde vække Deres alvorligste Misfornøjelse og Tvivl om mine Kvalifikationer som vordende Præst her i Sognet, dersom jeg tilfredsstillede min naturlige Appetit. Men Spisekammeret laa lige ved Siden af mit Værelse, og der vilde jeg finde et rigt Forraad, af hvilket jeg kunde stille min Sult. Da Klokken var henimod ti, gjorde min Mave sine Fordringer gjældende paa en saa indtrængende Maade, at Selvopholdelsesdriften gjorde mig det til en Pligt at tilfredsstille dem. Jeg fandt Vej til Spisekammeret, men da jeg var kommen derind, havde jeg det Uheld at slukke mit Lys. I det mig fuldstændig ubekjendte Lokale var jeg ikke i Stand til at finde Udgangen, og medens jeg endnu famlede mig frem i Mørket, traadte en kvindelig Skikkelse ind — det var Deres Frøken Datter, som jeg senere erfarede. Hun lod Dem vide, at det ogsaa for hendes Vedkommende var Sulten, der havde drevet hende ind i Deres velforsynede Spisekammer. Frøkenen lukkede Døren i Laas efter sig af Frygt for Spøgelser eller Røvere. Saa var det, at De traadte ind, og det øvrige er Dem bekjendt.

Jeg maa meget bede om Deres Tilgivelse, fordi jeg uden Deres Vidende har prøvet paa at bemægtige mig en Skive røget Skinke. Denne, som jeg indrømmer, meget dristige Handling har ført en bitter Straf med sig — ikke blot ved Fortrydelsen over den Ulejlighed, jeg har foraarsaget Dem og Deres elskværdige Frøken Datter, men ogsaa derved, at jeg ved den paagjældende Lejlighed

— paa Grund af min uvante lette Fodbeklædning — har paadraget mig en højst ubehagelig Forkølelse, medens jeg — hvilket jeg er egenkjærlig nok til at tilføje — endda ikke kom i Besiddelse af den Skive Skinke, som jeg saa haardt trængte til. Min Sult er følgelig uformindsket, og idet jeg skriver disse Linjer, blande min Samvittigheds Klager sig med min Maves Jammerskrig.

Jeg beder Dem tilgive, at jeg i Nattens Mulm og Mørke forlader Deres Hus, men mine Lidelser ere virkelig blevne uudholdelige.

Jeg er overbevist om, at De intet Øjeblik vil tvivle om denne Beretnings fuldstændige Sandfærdighed. Jeg begiver mig ikke længere bort end til den nærmeste Gjæstgivergaard, og i Morgen efter min Prædiken skal jeg have den Ære at hilse paa Dem.

Med Bøn om Deres bestandige Velvilje og Gunst forbliver jeg Deres ærbødige og hengivne Gudsøn.

Albert Busse".

Kandidaten lagde derpaa atter Manuskriptet til sin Prædiken i Rejsetasken, iførte sig sin Overfrakke, satte Hatten paa, tog sin Taske, slukkede Lampen og forlod Værelset. Det lykkedes ham ubemærket at naa Porten, der til alt Held ikke var aflaaset. Han aabnede den forsigtig og befandt sig nu i det frie.

7.

Han havde næppe gjort et Par Skridt, før Hundene begyndte at gjø, og han gjorde sig forgjæves Umage for at faa dem til at tie. En rasende

Køter, der løb frit omkring, stillede sig i Vejen for ham og opløftede et saadant Hyl, at hele Gaarden blev alarmeret.

Den Karl, som havde Nattevagten, blev skræmmet op af sin bedste Søvn og ilede, bevæbnet med en Møggreb, ned til det Sted, hvorfra Støjen lød.

Alle de rimelige Indvendinger, som Kandidaten fremkom med, bleve modtagne med den urokkeligste Vantro af den haandfaste Karl. De mest indtrængende Forestillinger besvarede han kun med at tage den ulykkelige Theolog i Kraven og forsikre ham, at han ikke vilde komme levende ud af Stedet, dersom han ikke sagde, hvad han havde at gjøre her paa Kammerraadens Grund.

„Det beror alt sammen paa en Misforstaaelse," hviskede Kandidaten.

„Ingen Snak om den Ting! Hvad er en Misforstaaelse for noget!" skreg Karlen. „Vil De strax sige, hvad De har at gjøre her!"

„Jeg siger Dem jo — — —"

„Jeg lader mig slet intet sige. Vil De blot fortælle, hvad De har at gjøre her! — Den Snak kjender man nok."

Jo sagtere Kandidaten talte, desto højere skreg Karlen op. Den stakkels Theolog lagde Mærke til, hvorledes det ene af Gaardens Vinduer blev oplyst efter det andet. Næsten paa samme Tid bleve tre af dem lukkede op, og Kandidaten gjenkjendte Frøken Margrethes, Kammerraadens og Forvalterens Skikkelser.

„Hvad er der nu igjen paa Færde?" udbrød Kammerraaden. „Ikke engang om Natten har man Ro. Kan man saa ikke ærgre sig!"

„Ganske vist, Husbond!“ svarede Karlen nedenfor. „Men her har jeg faaet fat i en Gavtyv.“

„Hold godt fast paa Fyren! Jeg kommer strax! — De følger vel med, Eistrøm?“ henvendte Kammerraaden sig derpaa til denne.

„Jeg er til Tjeneste, Hr. Kammerraad!“ svarede Forvalteren.

De to Herrer forsvandt fra Vinduerne.

Imidlertid holdt Frøken Margrethe sig krampagtig fast til Vinduesposten, medens hun udbrød med skjælvende Stemme:

„Det er, som jeg altid har sagt, her findes endnu Tyve og Mordere i Egnen.“

Da Kammerraaden og Forvalteren kom ned i Gaarden, vilde den Førstnævnte næppe tro sine egne Øjne.

„Hvad behager?“ udbrød han. „Er det nu igjen Dem, som er paa Spil? Skal man da midt om Natten, naar alle Folk ere gaaede til Ro, finde Dem paa Steder, hvor man mindst venter at træffe Dem? Jeg maa fortælle Dem, min gode Herre, at her paa Landet hersker der endnu gode Sæder; her sover man skikkelig om Natten. Jeg maa rigtig nok sige, at De er en net Præst.“

Forvalteren stod som forstenet.

„Hvad Pokker er der dog faldet dig ind?“ udbrød han endelig i den største Forbavselse.

„Begynder du nu ogsaa?“ svarede Kandidaten hidsig. „Baade af Natur og Princip er jeg taalmodig som et Lam, men Alting har sine Grænser, og til sidst kan selv et Lam tabe Taalmodigheden. Det er dig, som spørger, du, der er Skyld i det alt sammen!“

„Det maa ikke være rigtig fat med ham," hviskede Forvalteren til Kammerraaden.

„Ja, De har Ret," svarede denne. „Manden er gal. Vi maa lade ham binde. De gjør Dem næppe nogen Forestilling om, hvor jeg allerede en Gang før i denne Nat har truffet ham."

„Jeg beder Dem undskylde!" udbrød Kandidaten. „Jeg er aldeles ikke forrykt. Oppe paa mit Værelse vil De finde et Brev, hvori alt er forklaret. Jeg er sulten — det er den simple Løsning paa Gaaden."

„Han er forrykt," sagde Kammerraaden i en sagtere Tone. „Vi maa binde ham, ellers risikere vi, at Raseriet faar Bugt med ham."

Og paa den skaansomme Maade, hvorpaa man behandler en syg, henvendte han sig derpaa til Kandidaten med de Ord:

„Vær blot rolig, min kjære Gudsøn" — og henvendt til de andre tilføjede han: „Det er ikke nok med, at man skal have en Gudsøn, men saa er Mennesket oven i Kjøbet forrykt! Har man saa ikke Grund til at ærgre sig."

Idet han atter antog sin venskabelige Tone, vedblev han:

„Jeg beder Dem, følg De blot med, min kjære Gudsøn, der skal ikke vederfares Dem noget ondt."

„Jeg beder Dem indstændig om, at De blot vil lade mig gaa," svarede Kandidaten. „I Brevet finder De en Forklaring paa det alt sammen."

„Hvad mener han dog hele Tiden med det Brev?"

„Der henne i Gjæstgivergaarden kan jeg dog i det mindste faa noget at spise, og andet forlanger jeg ikke."

„Mennesket lider af Ædegalskab!“

„Med Hensyn til hans Sult har det ganske vist sin Rigtighed,“ bemærkede Forvalteren, „han har allerede før klaget derover, og dersom han ikke har fundet noget i Spisekammeret — — — —“

„Hvad siger De — i Spisekammeret?“ udbrød Kammerraaden.

„Jeg siger Dem jo, at det staar alt sammen i Brevet, Hr. Kammerraad!“ tog Kandidaten atter Ordet. „Jeg har tilskrevet Dem et Brev, som ligger oppe i det Værelse, De anviste mig. Sulten har drevet mig ud af Deres Hus. Dersom De ikke vil lade mig gaa, saa følg mig i det mindste op paa mit Værelse.“

„Lad os gjøre, som han beder om,“ sagde Kammerraaden.

Derpaa tog han Kandidaten under den højre Arm, medens Forvalteren greb den venstre, og saaledes førte de den stakkels unge Mand tilbage til Huset. De gik saa forsigtig og omhyggelig med ham, som om han var en sindssyg Patient, og da de endelig havde naaet hans Værelse, satte de ham indenfor, lukkede skyndsomt Døren i og drejede Nøglen om.

„Hvad er der dog paa Færde! En saadan Modtagelse er der aldrig før i mit Liv bleven mig til Del!“ udbrød Kandidaten, der forgjæves søgte at finde sig tilrette i det mørke Værelse. „Min Gudfader har aabenbart til Hensigt at lade mig dø af Sult, og i Morgen skulde jeg have holdt min Tiltrædelsesprædiken!“

Den pinlige Uvished varede heldigvis ikke længe. Efter nogle Øjeblikkers Forløb kom Kam-

merraaden og Forvalteren tilbage. De vare begge bevæbnede med solide Stokke og to tændte Lys.

„Jeg beder Dem om at læse dette Brev!“ udbrød Kandidaten, som denne Gang for Alvor tog Mod og Mands Hjærte til sig. „Nu har De virkelig gjort mig mæt af det! Mæt!“ gjentog han mismodig, „ja hvem der var det! Men Sagen er nu bleven mig temmelig broget. Det var ikke faldet mig ind at modtage Deres Indbydelse, Hr. Kammerraad, dersom jeg havde kunnet forudsætte, at De vilde tvinge mig til at faste. Naturen, min Herre, fordrer sin Ret, og at De, Gudfader, behandler mig saaledes paa en Dag, der gaar forud for den, som skal afgjøre mit Livs Skæbne, det havde jeg mindst tiltroet Dem. Jeg beder Dem indstændig om at lade mig gaa og sørge for, at jeg uantastet kan naa Gjæstgivergaarden. — Du er en net Fyr!“ tilføjede han derpaa i den højeste Forbitrelse, idet han tilkastede Forvalteren et sønderknusende Blik.

Kammerraaden tog imidlertid den Billet, som laa paa Bordet, og læste den igjennem. Under Læsningen svandt den ene Fold efter den anden bort fra hans Pande; et godmodigt Smil begyndte at svæve om hans Mund, og endelig brød han ud i en lydelig Latter.

„Tag mig det ikke ilde op, min kjære Kandidat,“ sagde han til sidst, idet han rakte den unge Mand Haanden. „Jeg er virkelig ikke saa slem, som jeg ser ud til. — Se her, Eistrøm, læs dette, og gjør Dem saa Umage for at berolige Deres Ven. Jeg kommer strax igjen.“

Han forlod Værelset og gik hen og bankede paa Frøken Margrethes Dør.

„Grete, er du vaagen endnu?"

„Hvad er der blevet af Gavtyven, Papa?"

„Kom blot! Lad det ikke vare for længe, før du bliver færdig!"

„Jeg er paaklædt."

„Paa denne Tid?"

„Ja, jeg tænkte, at vi maatte belave os paa at flygte. Jeg klædte mig derfor paa i en Fart. Skal vi virkelig flygte?"

„Kom nu blot; der er slet intet i Vejen."

Til Frøken Margrethes store Forbavselse førte hendes Fader hende atter ind i det skæbnesvangre Spisekammer og bad hende om at forsyne et Par Tallerkener med et saa stort Kvantum af de forhaanden værende Fødevarer, at det vilde være tilstrækkeligt til at tilfredsstille et sultent Vagtmandskab.

Ti Minuter efter sad hele Selskabet i Spisestuen og tog for sig af Retterne med den mest velsignede Appetit.

Bordet var rigtig nok ikke dækket saa pyntelig som ellers, „men det glider ogsaa ned paa den Maade," havde Kandidaten forsikret.

Aldrig nogensinde før havde Beboerne paa den lille Herregaard givet Prøver paa en saa udmærket Appetit.

Det var allerede over Midnat, da Selskabet, som havde let hjærtelig over Nattens Æventyr, skiltes fra hinanden. Proprietær Bosebergs Uhr vilde rimeligvis have vist Kl. 7 for Hongkong.

*
*   *

Vor lille Historie er nu to Aar gammel, og da Kandidaten nu er velærværdig Præst i X, tør

man vel antage, at hans Prædiken, trods alle hin Dags Gjenvordigheder, er falden ud til almindelig Tilfredshed. Ellers vilde Kokkepigen have haft hans Uheld paa sin Samvittighed. Folk siger endog, at den unge Præst snart vil blive forlovet med Frøken Margrethe. Men man ved jo nok, at Folk siger saa meget.

I Kachotten.

Frit efter Ernst Eckstein.

Vor Historie ligger saa langt tilbage i Tiden som det Herrens Aar 1825.

Klokken slog to. Rektoren ved den vel ansete Latinskole i X., den værdige og velbyrdige Magister Samuel Heinerling, begav sig med den ham egne Værdighed op i Skolebygningen og stavrede langsomt op ad Trapperne.

Da han havde naaet første Etage, mødte han Skolens Portner, der lige var bleven færdig med det møjsommelige og ansvarsfulde Hverv, at kalde Eleverne sammen til Undervisning, og nu stod i Begreb med at begive sig til sin private Bolig, hvor alle Slags huslige Arbejder ventede paa hans ordnende Haand.

„Er der sket noket, Sørrensen?“ spurgte Rektoren, idet han med et majestætisk Nik besvarede sin Underordnedes ydmyge Hilsen.

„Nej, Hr. Magister.“

„Har den Bibliothekar endnu ikke bragt Besket om de Bøker?“

„Nej, Hr. Magister.“

„Godt, so maa De endnu idak go ofer til ham og forhørre Dem om, hvorledes det stor met den Sak. Endnu en Ting. Romf, De veet Elefen i første Klasse, har været fraværende i nogle Dake; De maa go hjem til hans Forældre og forhørre Dem, om han virkelig er syk. Jeg tvifler næsten — — — —"

„Om Forladelse, Hr. Magister, men Hr. Rumf er kommen igjen; jeg saa' nylig, at han gik over Gaarden."

„Nu, saa meget desto betre."

Den gunstige Læser maa tilgive os den ejendommelige Retskrivning, som vi have set os nødsaget til at anvende for at gjengive den værdige Magisters Ord paa Papiret. Det er overordentlig vanskeligt at give en klar og tydelig Forestilling om Magisterens mærkværdige Udtale og Stemme, om hvilke man med Sandhed kunde sige, at de maatte høres for rigtig at blive forstaaede. For at man ikke skal tro, at vi have været tilbøjelige til at overdrive, skulle vi pligtskyldigst tilføje den Forklaring, at Magister Heinerling var en født Holstener, der nylig allernaadigst var bleven forflyttet til sit nuværende Embede som Rektor ved Latinskolen i X. Fra denne holstenske Oprindelse stammede hans halvt tyske Udtale, der end yderligere havde faaet en Tilsætning af svensk Vellyd ved et flereaarigt Ophold hinsides Sundet, og naar hertil endelig kommer, at en ubetydelig organisk Fejl ved Rektorens Næse bevirkede en vis snøvlende Lyd i Stemmen, saa vil man af disse Oplysninger sikkert kunne danne sig et nogenlunde klart Begreb om det forunderlige Sprog, som var en ganske særegen Ejendommelighed hos den værdige Skolemand.

Rektoren havde altsaa sagt: „Nu, so meget desto betre," og derpaa begav han sig gjennem den lange Korridor til Skolens øverste Klasse.

Han var i Dag kommen usædvanlig tidlig. Som efter en fastsat Regel plejede han at komme akkurat et Kvarter over Tiden, men en lille huslig Uenighed, over hvilken vi af vel forstaaet Delikatesse brede Tavshedens Slør, havde denne Gang fordrevet ham tidligere end sædvanlig fra den hjemlige Arne, medens Eleverne i første Klasse endnu paa dette Tidspunkt glædede sig ved en tryg Overbevisning om at være deres egne Herrer.

Rektoren kunde allerede ude i Korridoren høre en sand Helvedeslarm. Fire og tyve ungdommelige Struber raabte et dundrende „Bravo!" og „da capo!"

Hvad var vel mere naturligt, end at Rektoren begyndte at rynke Panden.

Pludselig forstummede Bravoraabene, og en snøvlende Stemme begyndte med uimodstaaelig komisk Pathos:

„Nu ville vi lade det go for denne Gang. De har atter færet dofen, Heppenberg! Jeg er meget utilfrets met Dem. Sæt Dem ned!"

Stormende Bifald.

Rektoren stod som forstenet.

Ved alle Grækenlands Guder! — det var jo ham selv, som han gik og stod! Ganske vist en lille Smule karrikeret, men dog med en saa skuffende Lighed, at selv ikke hans bedste Ven vilde være i Stand til at tage fejl af ham. En saadan Frækhed var uhørt! En af hans Elever vovede virkelig at gjøre Nar af ham, den X'ske Latinskoles suveræne Hersker, ham, Forfatteren af „den latinske Grammatik til Skolebrug, med særligt Hensyn til de

øverste Klasser," ham, den højtagtede Pædagog og anerkjendte Skjønaand! Og ham, Manden med alle disse Egenskaber, vovede man at gjøre latterlig fra hans eget Katheders ophøjede Standpunkt! Det var mere end uhørt! Det var en Streg, som kun var i Stand til at modnes i saadan en Erke-Gavtyvesjæl som Vilhelm Rumfs!

„Vil De so begynde, Møller," vedblev den pligtforglemmende Elevs Stemme ...... „Hvad siger De? Er De ikke vel? Godt, naar onge Folk i Deres Alder sige, at de ikke ere vel, saa gjøre de et meget dorligt Indtryk paa deres Lerer. Knebel, vil De skrife i Journalen: Møller var ikke vel, da han skulde ofersætte sin latinske Lektie — — — —"

Nu formaaede Rektoren ikke længer at beherske sin retfærdige Harme.

Med et kraftigt Ryk aabnede han Døren og traadte ind blandt de forfærdede Ynglinge som en Ulv mellem en Flok Geder.

Han havde ikke taget fejl.

Det var Vilhelm Rumf, Klassens største Døgenigt og Spilopmager, der saa frækt havde forsyndet sig mod Rektorens Majestæt. Det var ikke stort mere end to Maaneder siden, at dette unge Menneske var kommen ind i Skolen, og allerede nu bar han Prisen som dens værste Spilopmager og uregerligste Person. Med et Par mægtige Fadermordere trukne op til Ørene, med store Briller, lavede af Papir, paa Næsen, med en Bog i den venstre Haand og en Pen i den højre — stod han paa Kathedret og vilde netop til at fortsætte sit dumdristige Spil, da den dybt fornærmede Rektor kom til Syne paa Dørtærsklen.

„Romf!" begyndte Magisteren med beundrings-

værdig Fatning. „Romf! De begifer Dem strax til Kachotten og blifer der i to Dage. Knebel, vil De skrife ind i Journalen: Paa Grund af respektstridig, ufærdig Opførsel er Romf blefet straffet met to Dages Arrest. — Heppenberg, vil De kalde po Portneren!"

„Men, Hr. Rektor — —!" stammede Rumf, idet han stak Papirbrillerne i Lommen og gik med usikre Skridt hen til sin Plads.

„Ingen Motsigelse!"

„Men jeg vilde jo blot — — — jeg tænkte — — —"

„Vær stille, siker jeg!"

„Men vil De ikke være saa god at tillade mig — — —"

„Knebel, vil De skrife: Paa Grund af opsætsig Opførsel har Romf faaet endnu en Dags yderligere Arrest. Det er meget bedrøfeligt, at jeg skal blife Vidne til sodant. Skammer De Dem ikke i Deres inderste Sjæl? Fy og endnu en Gang fy!"

„Men selv den værste Synder har Ret til at forsvare sig. Har De ikke selv indprentet os den Læresætning, Hr. Rektor?"

„Godt, De skal ikke sige, at jeg er utro mot mine Principer. Hvad har De at anførre til Deres Undskyldning?"

„Jeg kan kun forsikre Dem, Hr. Rektor, at det slet ikke var min Hensigt at gjøre noget Ondt. Jeg vilde blot øve mig lidt i den mimiske Kunst."

„Øf De Dem hellere i Deres latinske Stil og Deres græske Grammatik!"

„Det gjør jeg ogsaa, Hr. Magister, men ved Siden af Videnskaben har Kunsten dog ogsaa sin Berettigelse."

„Det har jeg aldrig nægtet. Men vil De møske utgife Deres Abekattestreger for Konst? I alt Fald er den Konst meget brøtløs."

„O, jeg beder Dem, Hr. Magister!"

„Stille! siger jeg. Dersom De blifer soledes ved, so vil det go Dem ilde. Knok, se en Gang efter, hvor Heppenberg blifer af med Pedellen."

„Ak, lad mig blot slippe for denne Gang, Hr. Rektor!" bad Vilhelm Rumf i sin mest indsmigrende Tone. „For denne ene Gang kunde De gjærne lade mig slippe fri for Straf!"

„Nej, po ingen Maade. De skal i Kachotten. Men vi ville ikke lade os forstyrre i vort Arbejde af denne bedrøfelige Begifenhed. Hutler, vil De begynde — — —"

„Hr. Rektor, jeg var ikke tilstede i Gaar. Her er min Seddel."

„So! De har altsaa igjen færet syk. Ved De hvad, Hutler, De er nok oftere syk, end De er rask."

„Ja, desværre, Hr. Rektor. Jeg har en meget svagelig Helbred — — —"

„Svakelig! So De er svakelig? Ved De hvad, Hutler, jeg vilde ønske, at ethvert Menneske under Solen var saa svakelig som De! Dofen er De, men ikke svakelig — — —"

„Doven? Men jeg kan dog ikke under et stærkt Feberanfald — — —"

„Den Historie kjender jeg nok. De har naturligvis igjen drukket for meket Øl. Vil De so tage fat, Gildemeister."

„Gildemeister er fraværende!" udbrød sex Stemmer paa en Gang.

Rektoren rystede mismodig paa Hovedet.

„Er der ingen, som ved, hvorfor Gildemeister er fraværende?"

„Han har Mavepine!" svarede en af de sex Stemmer.

„Makepine! Da jeg var i hans Alder, havde jeg aldrig Makepine. Men hvor blifer Knok og Heppenberg af? Schwartz, vil De go ud og se efter dem, men De kommer strax tilbake, hører De!"

Schwartz gik ud, og kom efter ti Minuters Forløb tilbage med Pedellen og de to Elever.

„Hr. Sørensen var beskjæftiget med at tapetsere sin Dagligstue," sagde Heppenberg i en agtelsesfuld Tone. „Han maatte derfor først klæde sig lidt om."

„So! Og dertil brugte De en half Time? Sørrensen, jeg synes, at De blifer noget efterladende med Deres Tjeneste."

„De maa gunstigst undskylde mig, Hr. Magister, men de tre unge Herrer kom først ned til mig for to Minuter siden."

„Oh!" udbrød de tre Elever som med én Mund.

„Nu, jeg vil ikke undersøge den Sak videre! Se her, vil De take Romf med Dem og føre ham ned i Kachotten. Romf, jeg haaber, at De vil opføre Dem anstændig og ikke raabe hvert Øjeblik efter Pedellen, soledes som De gjorde for otte Dage siden. Sørrensen, jeg stoler po, at De under ingen Omstændigheder slipper ham fri! Det er bedst, at De sætter alle Fornødenheder ind til ham i Cellen og lukker Døren i Laas. Fredag Aften har han atter sin Frihed!"

„Meget vel, Hr. Rektor."

„De kan lade en af Deres Kammerater sørge for Deres Kost. Forstoer De?"

Rumf nikkede.

„So affted med Dem!“

„Er det da virkelig Deres Alvor, Hr. Magister, at jeg ene og alene for en kunstnerisk Præstations Skyld — — —“

Magisteren smilede med pædagogisk Værdighed.

„De er en pudsig Fyr, Romf, trods alle Deres gale Streger. Men jeg kan ikke hjælpe Dem denne Gang. So længe De ikke forklarer mig, hvad Deres kunstneriske Præstation, som de kalder den, havde at betyde, so længe maa De finde Dem i det uundgaaelige. Skynd Dem nu at komme affted!“

Vilhelm Rumf, bed sig i Læben, gjorde omkring og forsvandt med Sørensen i Korridorens Mørke.

„Hvad har De egentlig gjort Dem skyldig i, Hr. Rumf?“ spurgte Pedellen, medens De gik sammen ned ad Trappen.

„Intet.“

„Jeg beder mange Gange om Forladelse, men noget maa De dog have gjort?“

„Jeg har ikke gjort andet, end hvad Rektoren gjør hver Dag.“

„Hvad skal det sige?“

„Nuvel, hør blot en Gang efter: Ser De, min gote Sørrensen, den Romf er Døkenigt og skal hafe en exemplarisk Afstraffelse.“

„Du milde Himmel!“ stammede Pedellen, idet han løftede begge sine Hænder op over Hovedet. „Hvem skulde have troet, at det var muligt — — — men der er jo ordentlig grueligt, Hr. Rumf! Ved den evige Himmel, dersom jeg ikke saa' Dem her med mine egne Øjne, vilde jeg trygt sværge paa, at det var den strænge Hr. Magisters egen Stemme, jeg hørte. Det er dygtig gjort, maa jeg sige! De kan endnu bringe det vidt i Verden, Hr. Rumf. De maa

vide, da jeg forrige Aar var til Markedet i X., hørte jeg en saadan Tryllekunstner, som efterabede alt, hvad man forlangte: Fuglenes Stemmer og Kvægets Brølen, Hundenes Gjøen og Hanens Galen. Men saa vidt som De havde han dog ikke bragt det.

„Det tror jeg nok, min gode Sørrensen!“ vedblev Rumf, som stadig efterlignede Rektorens Stemme.

„Og det har De vovet at gjøre i hans Nærværelse? Nej, hør en Gang, Hr. Rumf, det var dog et temmelig stærkt Stykke. Saadan en Opførsel var meget upassende, og Hr. Magisteren har al Grund til at være vred i allerhøjeste Grad!“

„Finder De Sørrensen?“

„Jeg maa indstændig bede Dem om at holde op dermed. Det strider mod mit Embedes Værdighed at høre paa Dem. Nu ere vi imidlertid ved Maalet, vil De være saa god at gaa derind!“

„Met Fornøjelse, min kjære Sørrensen.“

„Hr. Rumf, jeg kommer virkelig til at fortælle Rektoren, at De ikke har faaet nok i den Straf, som er bleven dikteret Dem — — — —“

„Hvad vedkommer min Straf Dem, De gamle domme Sørrensen!“

„Hvad Deres Straf vedkommer mig? Intet! Men det vedkommer mig særdeles meget, hvis De vedbliver at drive Spot med Hr. Magisteren paa denne respektstridige Maade.“

„Det spørger jeg ikke Dem om, Sørrensen. Jeg kan tale, som jeg vil, og naar De ikke har Lyst til at høre po det, so kan De lokke Deres Øren i.“

„Tag Dem iagt, Hr. Rumf!“

„Hvorfor?“

„Jeg bliver nødsaget til at melde det til Rektor.“

„Vær so god at hilse ham so mange Gange fra mig."

„Jeg siger, at De vil komme til at fortryde det, Hr. Rumf."

Den skikkelige Sørensen forlod sin uregerlige Fange, drejede omhyggelig Nøglen om i Laasen og stavrede igjen langsomt op ad Trappen.

I øverste Klasse var Undervisningen imidlertid kommen i fuld Gang. Rektoren var netop i Færd med at forklare en vanskelig Sætning hos en af de gamle Klassikere, da han pludselig blev afbrudt.

„Hr. Rektor, det banker!" udbrød Heppenberg.

„Go hen og se, hvem det er!" svarede Magisteren utaalmodig.

Heppenberg skyndte sig at lukke op.

„Hvad behager! Er det Dem Sørrensen? Hvorfor forstyrrer De os nu igjen? Fat Dem i Korthed?"

„Jeg vilde blot tillade mig at melde Hr. Magisteren, at Eleven Rumf bliver ved at udtrykke sig paa den Maade, som Magisteren nok ved, og som er Skyld i, at han blev sat i Kachotten."

„Hvad siker De? Blifer han ved met den Komedie? Nu, jeg skal nok vide at tage de fornødne Forholdsregler! Knebel, vil De føre ind i Journalen — — — dog nej, det er betre at lade være. Det er godt, Sørrensen."

Derpaa blev Undervisningen atter fortsat, indtil Klokken slog, og Forfatteren af den latinske Grammatik til Skolebrug erklærede derpaa Timen for sluttet.

Mathematiklæreren, Adjunkt Stenbider, kom i det samme til Syne i Døren for at give Eleverne en Times Undervisning i Geometriens og Arithmetikens Hemmeligheder, og Magister Samuel Heinerling

rakte med en nedladende, men dog velvillig Mine den „ærede Kollega" sin rynkede Haand, hvorefter han begav sig ind i sit private Værelse og satte sig i en tankefuld Stilling foran sin ærværdige, ormstukne Pult.

Den skikkelige „Sørrensen" var gaaet til sit Arbejde for at benytte den Time, han havde fri. Med utrættelig Taalmodighed strøg han det ene Stykke Tapetpapir efter det andet over med Klister for senere at smykke sine egne og Skolens Vægge med disse Frugter af sin Flid.

Imidlertid sad Vilhelm Rumf i Kachotten, hvor han i en lang Enetale forsikrede sig selv om, at han var led og kjed af Latinskolen med dens despotiske Indgreb i den personlige Frihed.

Paa samme Tid kløede Magisteren sig i sine sparsomme graa Lokker, rykkede de store Hornbriller frem og tilbage paa Næsen og rystede flere Gange paa sit lærde Hoved.

„Det er en slem Dreng, denne Romf," mumlede han ved sig selv. „Men jeg tror for Resten, at man tager ham betre med det Gode end med Magt og Strængheb. Jeg tror, at jeg vil tale alforlig och eftertrykkelig til hans Samfittighed. Han er doch en af mine mest begafede Elefer."

Han ringede.

Efter et Par Minuters Forløb traadte den lille Ane, Portnerens sextenaarige Datter, ind.

„Hvad befaler Hr. Rektoren?" spurgte hun med en yndefuld Mine.

„Hvor er din Fader?" spurgte den værdige Magister med en ham usædvanlig ren Udtale.

„Han er i Færd med at klistre. Er der noget, Hr. Rektoren ønsker besørget?"

„Ja ſo, han kliſtrer? Nu, ſo vil jeg ikke forſtyrre ham i hans Kliſteri. Det er ikke noget af ſønderlig Vigtighed, lille Ane. Er Nøglen til Kachotten po ſin Plats?“

„Jeg ſkal ſtrax ſe efter, Hr. Rektor.“

Som en Gemſe ilede den unge Pige ned ad Trappen. Efter faa Minuters Forløb kom hun atter til Syne.

„Javel, Hr. Rektor, Nøglen er paa ſin Plads. Befaler De ellers noget?“

Nej, jeg takker dig, mit Barn.“

Den lille Ane bortfjærnede ſig, og Magiſteren ſaa' efter hende med et velvilligt Smil.

„Et øndigt Barn,“ mumlede han ved ſig ſelv. „Jeg vilde give meget til, at min Leonore havde blot halvt ſaa megen naturlig Anſtand — for ſlet ikke at tale om Abelone. Denne Sørrenſen er et mærkeligt Menneſke; han er kon en vulgær Perſon uden al klaſſiſk Politur, och desuagtet har han ſodanne ſmokke Børn, medens jeg, den dannede Videnſkabsmand, de gamle Klaſſikeres fortrolige Ven, ikke er i Stand til at erhverfe mig Efterkommere, ſom ere mig værdige.“

Han ſtrøg ſig nogle Gange hen over den glatragede Hage, greb derpaa ſin Hat og klavrede ned ad Trappen til Kachotten.

Vilhelm Rumf blev i høj Grad overraſket, da Døren allerede ſaa ſnart drejede ſig knagende paa ſine Hængſler. Hans Forbavſelſe naaede imidlertid ſit Højdepunkt, da han i den uventede Gjæſt gjenkjendte Magiſter Samuel Heinerling.

„Nu, Romf?“ begyndte den værdige Børneopdrager.

„Hvad ønſker De, Hr. Rektor?“ ſvarede Eleven

i en Tone, som røbede den mest afgjorte Halsstarrighed.

„Jeg vil blot erkøndige mig om, hvorvidt De er gaaet i Dem self og indser, at en sodan Opførsel, som De har vist, er uforenelig med Skolens og den der herskende Aands Værdighed — — —"

„Jeg er mig ikke bevidst — —"

„Hvad siger De, Romf? De vil altso endnu stille Dem po den høje Hest! Tænk Dem en Gang, hvad De vilde sige, dersom De var i mit Sted! Vilde De moske ikke tage denne uartige, ofermodige Knægt, Vilhelm Romf, ordentlig ved Ørene? Vilde De ikke?"

„Hr. Rektor — — —"

„De har gjort Dem skyldig i en Uartighed, som man næppe vilde tiltro en anstændig ong Mand af respektabel Familie, och jeg skal sige Dem noget: Den næste Gang, De begaar en dum Streg, saa udskrifer jeg Dem af Skolen."

„Udskriver mig — — —?"

„Ja, Romf, uden videre udskrifer Dem. Jeg raader Dem derfor til at go i Dem self och for bestandig høre op med disse Kaadheder, som sandelig ikke gjøre Dem Ære. Jeg gjentager det — sæt Dem en Gang i mit Sted!"

Vilhelm Rumf lod eftertænksomt sit Hoved synke ned paa Brystet. Han følte ved sig selv, at den Udmeldelse, som Rektoren truede ham med, kun var et Tidsspørgsmaal. Pludselig fo'r en dæmonisk Tanke gjennem hans Hjærne.

„Dersom jeg dog en Gang skal jages ud af Skolen, saa kan det lige saa gjærne ske ved en epokegjørende Begivenhed," sagde han til sig selv.

Han smilede, ligesom en Forbryderhelt i en

moderne Sensationsroman plejer at smile efter en fuldbyrdet Misgjerning, og sagde derpaa i en dæmpet Tone:

„De mener altsaa, Hr. Rektor, at jeg bør sætte mig i Deres Sted?"

„Ja, Romf, det mener jeg."

„Godt, naar De selv vil have det saaledes, saa ønsker jeg Dem god Fornøjelse!"

Med disse Ord sprang han ud af Døren, drejede Nøglen om i Laasen og overlod den ulykkelig Rektor til hans uventede Skæbne.

„Romf! Hvad er det, De gjør? Jeg udmelder Dem af Skolen endnu i Dag! Vil De strax lokke op! Strax siger jeg!"

„Jeg gifer Dem to Timers Arrest," svarede Rumf med komisk Værdighed. „De har self sagt, at jeg skolde sætte mig i Deres Sted."

„Romf! Der sker en Olykke! En Olykke, siger jeg! Vil De lokke op! Jeg befaler Dem det!"

„De har ikke mere noget at befale! Nu er jeg Rektor! De er Eleven Romf! Vil De være stille! Jeg toler ingen Motsigelse!"

„Kjære Romf! Jeg vil tilgife Dem for denne Gang. Lok nu pænt op! De skal slippe med en mild Straf. Jeg skal ikke udskrife Dem, det lofer jeg! Hører De?"

Men den „kjære Romf" hørte ikke. Han havde allerede listet sig op i Gangen og skyndte sig nu ned ad Trappen for at iværksætte sin sejrrige Flugt.

Da han kom forbi Portnerens Dør, fik han et nyt og efter hans egen Mening glimrende Indfald.

Han kiggede gjennem Nøglehullet. Sørensen stod oppe paa Stigen med Ryggen vendt mod Døren og anstrængte sig for at klistre et stort Stykke Papir

paa Væggen. Vilhelm Rumf ringede sagte paa og raabte derpaa ind i Værelset med den reneste Heinerlingske Udtale, som stod til hans Raadighed.

„Nu gor jeg, Sørrensen. Vil De passe godt po Romf. Den Fyr opfører sig, som om han var gal. Han er fræk nok til at vedblive med sine næsvise Spilopper. Bliv kon rolig ved Deres Arbejde. Jeg vilde blot sige Dem, at De under ingen Omstændigheder maa lokke ham ud. Den Knægt var i Stand til uden videre at løbe sin Vej. Hører De, Sørrensen?"

„Som De befaler, Hr. Rektor. Jeg beder Dem gunstigst undskylde, at De træffer mig heroppe — —"

„Blif kon rolig, hvor De er, og gjør Deres Klisteri færdig. Farvel!"

Vilhelm Rumf gik endnu en Gang den samme Vej tilbage og nærmede sig Kachottens Enemærker.

Magisteren var øjensynlig Bytte for et frygteligt Raseri. Nu lod det ogsaa til, at han havde opdaget Klokkestrængen, thi i det samme Øjeblik, Rumf skjulte sig bagved et Portnerfamilien tilhørende kæmpemæssigt Klædeskab, gjenlød hele Huset af en rasende Ringen.

„Til Hjælp!" hylede den fangne Magister. „Til Hjælp! Sørrensen, jeg afskediger Dem fra Deres Embede, dersom De ikke øjeblikkelig kommer og lokker op! Til Hjælp! — Hjælp!"

Portneren blev ved den vedholdende Ringen opskræmmet fra sit fredelige Arbejde og kom lidt efter til Syne i Gangen foran Kachotten. Den snedige Vilhelm Rumf trykkede sig fastere ind i sit Skjul. Magisteren havde udmattet og udtømt sat sig paa den eneste, i høj Grad tarvelige Træstol, som fandtes i Kachotten. Hans Bryst kogte, og hans

Næseboer arbejdede i samme Tempo som en stor Blæsebælg.

„Hr. Rumf," sagde den skikkelige Portner, idet han ligesom advarende bankede paa Døren til Cellen, „det gaar inte, siger jeg Dem."

„Gott være lofet, at De endelig kommer, Sørrensen! Lok strax op! Denne elendige Karl har spærret mig inde her. — Det er himmelraabende!"

„Jeg siger Dem, Hr. Rumf, at den Spas vil komme Dem dyrt til at staa! Jeg vil særlig mærke mig, at De har vovet, at kalde Hr. Rektoren en elendig Karl!"

„Men er De da blefen forrykt, Sørrensen?" udbrød Magisteren i en Tone, der røbede den højeste Grad af Forbitrelse. „For Pokker, jeg siger Dem jo, at det er Romf, den elendige Slyngel, som har indespærret mig her, da jeg kom for at besøge ham og tale til hans Samfittighed! Gjør nu ingen Omstændigheder, men luk blot ufortøvet op!"

„De tror nok, at jeg er meget dum, Hr. Rumf! Jeg har talt med Hr. Rektoren for et Øjeblik siden, og han har paa det strængeste befalet mig, at jeg paa ingen Betingelser maatte lade Dem slippe ud. Og nu raader jeg Dem til at opføre Dem anstændig og lade Klokken være, ellers —"

„Sørrensen, jeg later Dem sætte i Tugthuset som skyldig i at hafe berøfet en sagesløs Mand hans Frihet."

„Hør en Gang, Hr. Rumf, jeg vil med Deres Tilladelse sige Dem, at denne evindelige Efterabelse af Hr. Rektorens Stemme i Grunden er meget barnagtig. Det er sandt nok, at vores gode Rektor taler en lille Smule gjennem Næsen, men en saa afskyelig Snøvlen som De nu laver, hører man dog ikke

hos ham. Og nu siger jeg Dem for sidste Gang, at De skal forholde Dem rolig og opføre Dem paa en passende Maade, hvis — — —"

„Og jeg forsikrer Dem endnu en Gang po Ære og Samfittighed, at denne skjændige, nederdrægtige Fyr har lokket Døren i Laas bag ved mig, før jeg endnu anede, hvad han havde i Sinde. Sørrensen! Menneske! Æsel! De mo dok kjende mig! Lok dok Deres Øren op!"

„Hvad behager? Kalder De mig en Æsel! Siger De Menneske til mig! Aa, ved De hvad, det er dog et stort Spørgsmaal, hvem af os to der er det største Menneske og den største Æsel! — Det har jeg endnu aldrig oplevet. Saadan en Grønskolling tør vove at kalde en honnet gammel Mand for en Æsel! Det kan De selv være, forstaar De! Men vent De blot!"

„De er en Esel ok en Okse tillige!" udbrød Magisteren fortvivlet. „De vil altso ikke lokke op?"

„Nej, det har jeg slet ikke i Sinde."

„Godt, meget godt!" stønnede den værdige Rektor med mat Stemme. „Meget godt! Jeg blifer altso i Kachotten. Hører De, Sørrensen, jeg blifer i Kachotten!"

„Det skulde glæde mig, dersom De var kommen til Fornuft. Men lad mig nu være i Fred. Jeg har andet at bestille end at høre paa Deres Narrestreger."

„Sørrensen!" udbrød Rektoren med fornyet Hastighed. Jeg blifer rolig siddende her, den ene Time efter den anden! Forstaar De? Time for Time! Som en uartig Dreng taaler jeg denne oprørende Skjændsel! Hører De, Sørrensen?"

„Nu gaar jeg min Vej. Lad mig se, at De holder Mund!"

„Naadige Himmel, det svæmler for mig! Er jeg da virkelig blefen gal? Menneske, so kig dok i det mindste en Gang igjennem Nøglehullet! So —“

„Javel, for at De kunde blæse mig Sand i Øjnene! det manglede blot — — —!“

„Nuvel, so gaa da Pokker i Vold! Mod Dumhet maa self Guderne kæmpe forgjæves! Men lat mig blot komme ut igjen; lad mig blot komme ut, siger jeg. Det skal blife Dem en dyr Historie.“

Sørensen trippede ærgerlig ned ad Trappen. Denne Rumf var virkelig et enestaaende Exempel paa Uforskammethed. Æsel havde han kaldt ham! Død og Plage! Siden salig Madam Sørensen havde omskiftet det timelige med det evige, var sligt ikke hændet ham — — —!

Ak ja, de Skoledisciple, navnlig i ældste Klasse, vare nogle slemme Fyre at have at gjøre med.

Rektoren maalte imidlertid Cellen med lange Skridt. Hele hans Udseende mindede om de afrikanske Løver, som den menneskelige Havesyge spærrer inde i et Jærnbur uden derved at kunne faa Bugt med den stolte, vilde Styrke, som er ejendommelig for deres ædle Natur.

Med Hænderne foldede paa Ryggen, med Hovedet, paa hvilket Haaret stod som en graa Manke, vemodig bøjet ned mod den højre Skulder og Læberne pressede fast til hinanden — saaledes vandrede han op og ned, op og ned, medens mørke, menneskefjendske Tanker foer gjennem den furede Pande.

Pludselig kastede et bredt Fuldmaanesmil sit oplivende Skjær over hans Træk.

„Det er og blifer dog komisk,“ mumlede han ved sig selv. „I Sandhed! Dersom jeg ikke self blef

so umiddelbart berørt af den Historie, saa kunde jeg næsten finde den morsom — — —"

Han blev et Øjeblik staaende.

„Behøfer du egentlig at skamme dig ofer, at du soledes er gaaet i Fælden, Samuel? Tænk dig rigtig om! Har ikke en bekjendt fransk Konge en Gang med egen Haand holdt Stigen for en Tyv, som vilde stjæle et Uhr fra ham! Der gifes vistnok flere sodanne Tilfælde! Og dok nævnes den omtalte Konge med den største Højagtelse i Verdenshistorien. Nej, nej, Samuel! Din Værdighed som Skolemand, som Statsborger og som dybsindig Tænker har ikke lidt det mindste under denne pinlige Situation. Vær derfor kon rolig, Samuel — — —!"

Han fortsatte sin Promenade i en mere tilfreds Stemning; men lidt efter tog han atter Ordet.

„Men mine Disciple!" stammede han blegnende. „Naar de nu faa at vide, at jeg har siddet i Kachotten! Utolelige Tanke! Min Myndighed vilde være ødelagt med det samme! Og de ville faa det at vide! Jeg er prostitueret for bestandig! O — hvorfor hafe I gjort det mot mig!

„Hr. Rektor," hviskede i det samme en velbekjendt Stemme ved Døren. „De er endnu ikke prostitueret! Deres Myndighed er endnu uberørt."

„Romf!" stammede Magisteren. „Skjændige, gudsforgaaende Menneske! Lok op! Lok øjeblikkelig op! De kan betragte Dem som tre Gange ekskluderet af Skolen!"

„Hr. Rektor, jeg kommer for at befri Dem! De bør derfor ikke fornærme mig!"

„For at befri mig! Hvilken Oforskammethed! Vil De strax lokke op eller — — —"

„Vil De høre rolig paa mig, Hr. Rektor! Jeg forsikrer Dem, at alt skal blive godt.“

Magisteren overvejede nogle Øjeblikke ved sig selv.

„Godt,“ sagde han endelig.“ Jeg vil overtale mig til at høre po Dem. Tal!“

„Ser De, Hr. Rektor, jeg vilde blot vise Dem, at min Kunst dog ikke er saa ganske uden praktisk Betydning. Jeg beder Dem tilgive, hvis jeg derved tilsyneladende har tilsidesat noget af den Højagtelse og Ærbødighed, som jeg af mit ganske Hjærte nærer for Dem. Hr. Rektor — hvad siger De om at eftergive mig min Straf, tage Deres Trusel om Udmeldelse tilbage og tillade mig at iagttage den strængeste Tavshed med Hensyn til alt, hvad der er forefaldet?“

„Det gaar ikke! De maa lide Deres Straf!“

„Ja saa! Nu, saa Farvel, Hr. Rektor. Ring ikke for stærkt paa Klokken!“

„Romf, hører De! Jeg vil sige Dem noget. Romf! De er i mange Retninger et ofædvanligt Menneske, Romf, — — — og jeg vil for denne Gangs Skyld gjøre en Ondtagelse. Lok blot op!“

„Eftergiver De mig min Straf?“

„Ja.“

„Vil De udmelde mig af Skolen?“

„Nej, i Pokkers Navn.“

„Giv mig Deres faderlige Ord derpaa, Hr. Rektor?“

„Romf, hvad understaar De Dem i — — —“

„Deres faderlige Ord, Hr. Rektor!“

„Godt! Jeg gifer Dem det. Lok nu op!“

„Strax, Hr. Rektor. De vil altsaa ikke have noget Horn i Siden paa mig?“

„Nej, nej og atter nej! Vil De nu blot lade mig slippe ut!"

„De skjænker mig altsaa fuldstændig Syndsforladelse?"

„Ja, po den Betingelse, at De ikke fortæller til nogen, hvor haardt De har forsyndet Dem. Jeg har jo sagt, at jeg anser Dem for at være et usædvanligt Menneske, Romf."

„Jeg takker Dem for den gode Mening, De har om mig, og jeg giver Dem mit Æresord paa, at saa længe De er Rektor for den lærde Skole her i vor værdige By, skal ikke nogen forrædersk Stavelse komme over mine Læber!"

Og dermed drejede han Nøglen om i Laasen og lukkede op — — — — —

Som en fangen Sultan fra sit Fængsel traadte Magisteren ud i den fri Luft. Han drog dybt efter Vejret, og derpaa strøg han sig med sin højre Haand over Panden, som om han derved fuldstændig vilde gjenvinde sin Fatning og Værdighed.

„Romf," sagde han, „jeg er ganske vist en Mand, som forstaar Spøg, men — — — ikke sandt, De gjør mig nok den Tjeneste ikke oftere at kopiere mig saledes, som De nok veed — — — —"

„Deres Ønske er mig en Befaling, Hr. Rektor!"

„Godt! Lad os so komme ned. Klokken er endnu ikke slagen tre Kvarter. De kan endnu faa Tid til at overvære den sidste Del af Timen."

„Men vil det ikke vække Forundring, Hr. Rektor. Enhver veed jo, at De har dømt mig til tre Dages Arrest?"

„Godt! So gaar jeg med Dem."

De gik sammen ned ad Trappen.

„Sørrensen!" raabte Rektoren ind i Portner-lukafet.

Sørensen kom øjeblikkelig til Syne og spurgte tjenstivrig, hvad Magisteren befalede.

„Jeg har af forskjellige Grunde eftergivet Romf hans Straf," sagde den værdige Skolemand.

„Ah — — —! Det er altsaa derfor, at Hr. Rektoren er kommen tilbage. Hm, ja, men hvad jeg vilde sige, den unge Herre var for Resten meget uregerlig. Det er ikke i nogen ond Mening, jeg siger det, Hr. Rektor, men han opførte sig mildest talt som en — — — —"

„Lad det være godt, Sørrensen. Jeg vil af ganske særlige Grunde for denne Gang lade Naade gaa for Ret. De kan hænge Nøglen til Kachotten paa dens sædvanlige Plats."

Den skikkelige Sørensen rystede forundret paa Hovedet.

„So, nu er det i Orden!" sagde Magisteren. „Kom nu og lad os gaa op i Klassen, Romf!"

De vandrede gjennem Korridoren til Skole-stuen, og Rektoren bankede paa Døren.

„Ondskyld, ærede Hr. Kollega, at jeg forstyrrer Dem," sagde han i den blødeste Mol, som hans Stemme var i Stand til at udtrykke. „Jeg kommer her tilbage med Elefen Romf. — Knebel, vil De skrife ind i Journalen: „I Betragtning af Vilhelm Romfs angerfulde Opførsel so man sig beføjet til at eftergife ham den Straf, han var blefen idømt i den foregaaende Time. So! Og nu skal jeg ikke forstyrre Dem længer, ærede Kollega — Har De det, Knebel? — eftergife ham den idømte Straf."

„Vil De ikke tage Plads, Hr. Rektor?" spurgte den høflige Mathematiker.

„Jeg takker skyldigst, men jeg har siddet tilstrækkeligt i Dag. Romf, jeg haaber, at De i enhver Henseende opfylder Deres Løfte om en bedre Opførsel i Fremtiden. Farvel, Hr. Kollega.“

Med disse Ord forsvandt den værdige Magister i Skolebygningens labyrinthiske Gange. — — —

Vilhelm Rumf holdt samvittighedsfuldt sit Løfte. Fra hin Dag af efterabede han kun de andre Lærere. Magister Heinerlings Person var ham hellig og ukrænkelig.

Ligesaa samvittighedsfuldt bevarede han den ubrødeligste Tavshed, indtil Rektoren et halvt Aars Tid efter tog sin Afsked og trak sig tilbage til Privatlivets Glæder.

Først da erfarede de andre Elever, hvorledes det var gaaet til med den uventede Forsoning.

Vilhelm Rumfs „oprigtige Anger“ var Byens Beboere en Kilde til uendelig Morskab. Og den, som lo allerhjærteligst af Farcen, var ingen anden end den godmodige og joviale Rektor Samuel Heinerling selv.

Den skikkelige „Sørrensen“ var dog den, paa hvem Historiens Affløring gjorde det stærkeste Indtryk, og han kunde aldrig komme sig af sin Forbavselse derover.

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger** af Folkets Almanak, med 30 Bill. 40 Øre.

— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.

— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse** — **Et Væddeløb.** — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Korset**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.

— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom.** Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbagden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.

— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter.** — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.

— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.

— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.

— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.

— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret.** Med 5 Billeder. 10 Øre.

— 13. **Geoachino.** Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.

— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut.** Med 16 Billeder. 10 Øre.

— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve.** — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.

— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.